

ARCHIVES DES TRADITIONS POPULAIRES SUÉDOISES

1909 (LIVR. 107)

SVENSKA
LANDSMÅL

OCH

SVENSKT FOLKLIV

TIDSKRIFT UTGIVEN PÅ UPPDRAG AV

LANDSMÅLSFÖRENINGARNA I UPPSALA, HELSINGFORS OCH LUND

GENOM

J. A. LUNDELL

1909

H. 4

INNEHÅLL:

FREDIN, Gotlandstoner s. 1—128 (visor).

STOCKHOLM
P. A. NORSTEDT & SÖNER

Tidskriftens utgivare:

Professor J. A. LUNDELL i Uppsala

med biträde av

Prof. L. F. LÄFFLER och Prof. A. G. NOREEN för Uppsala
Prof. HUGO PIPPING och Prof. O. F. HULTMAN för Helsingfors
Prof. A. KOCK och Bibl.-amanuensen A. MALM för Lund.

Årg. 1904:

25 år — en återblick ock en blick framåt.

BORE, Tidsbilder från det forna Gellivare.

SVENSÉN, Ordspråk ock talesätt.

TORBILÖRNSSON, Om j- och č-ljuden i mellersta Halland.

JOHNSSON, Sägner från östra Göinge.

Seder ock bruk från olika landskap.

Visor nr 1—20.

Bilagor:

HELLQUIST, Svenska sjönamn s. 131—418 (XX. 1).

WIGSTRÖM, Folktro ock sägner, s. 309—404 (VIII. 3).

Kongl. Bibliotekets visbok i 8:o, s. 1—80 (Bih. III. 2).

Årg. 1905:

BOHLIN, Dansmusik.

CRAMÉR, En gottländsk postfärd 1830.

RANCKEN-VEFVAR, Djursagor från Österbotten.

CAPPELIN, Fastlagsgillet.

LJUNGGREN, Östsv. böna badda.

HELLQUIST, Ydre härads gårdnamn.

BUERGEL, Det moderna isländska ljudsystemet.

Bilagor:

FEILBERG, Bro-brille-legen (XII. 4).

LANDTMANSON, Västgötamålets l- och r-ljud (B. 1).

HELLQUIST, Sjönamn I, s. 419—610; II, s. 3—34 (XX: 1—2).

OLAUS PETRI NIURENIUS, Lappland (XVII. 4).

NICOLAI LUNDII Descriptio Lapponiæ (XVII. 5).

Berättande visor.

Eter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1.

1. Sent om en af-ton ock sent om en kväll jag tänk-te på
in-gen smärta, då fick jag ett bud i-från kä--re-stan
min, att jag till hän-ne skul-le re-sa— O, sjung med sor-ge-ligt
bröst, min vän!— att jag till hän-ne skul-le re-sa.

2. Så gick jag mig uti stallet in,
klappa' hästen på gråvita länden.
Ock red så mig sju mil om en natt,
när som andra så lätt mån-de sova —
O, sjung med sorgeligt bröst, min vän —
när som andra så lätt mån-de sova.
3. Så red jag mig uti rosendelund,
där som alla små foglarna kvittra.
Ock allt, vad de kvittrade, ock allt vad de sjöng,
så var det, att min käresta var döder.
O, sjung o. s. v.
4. Så red jag mig lite längre fram,
då fick jag höra klockorna ringa:
»Ock hören, I ringare, I ringaremän:
vem ringen I den ringningen före?»

5. Så red jag mig lite bättre fram,
där fick jag se grävorna gräva:
»Ock hören, I grävare, I grävaremän:
vem gräven I den graven före?»
6. Både ringare ock grävaremän
de svarade med sorgelig tunga:
»Det göra vi för en liten mamsell,
som snart skall i jorden ock ruttna.»
7. Så red jag mig ännu vidare fram,
då fick jag se bärarna bära:
»Ock hören, I bärare, I bäraremän,
vem bären I på denna bären?»
8. De svara' ock sade med sorgelig röst:
»Dig skall ju svaret förunnas:
vi bära härpå en liten mamsell,
vars död av klockan förkunnas.»
9. Hännes like ej fanns uti hela vårt land,
ej häller i sju kungariken.
Hännes hals var så vit, hännes fingrar så små,
hännes ögon voro blå som en himmel —
O, sjung med sorgeligt bröst, min vän! —
hännes ögon voro blå som en himmel.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

2.
1. Det gin - go två flic - kor i grö - nan en lund, ock

jung-fru - ar vo - ro de bå - da. Den e -- na hon var ut - i sitt

jär-ta så glad, den an - dra var så jär - te - ligt be - drö - vad.

2. Den ena hon sade till den andra så här:
»Varföre är du så bedrövad?
Haver du bortmistat din fader eller mor,
eller haver du bortmistat din ära?»

3. »Nej, intet har jag mistat varken far eller mor,
ock Härren Gud bevare min ära!
Men jag sörjer mäst uppå den fagre unge sven,
den vi båda älska ock ära.»
4. »Värföre sörjer du på den fagre unge sven,
den vi båda älska ock ära?
Han tager väl den, som rikedomarna har,
den fattige får söka sin like.»
5. Ung svennen han stod just ej långt därifrån,
han hörde, vad jungfrurna sade:
»Gud nåde ock styrke mig, armaste man!
Jag vet ej, vem jag vidare skall taga.»
6. Ung svennen han sig utur buskarna sprang
ock tog så den fattiga vid handen:
»Nu är du min, ock jag skall bliva din.
O Härre, låt oss leva tillsammans!»
7. Äppet, som växer på högaste gren,
det måste dock till jordene falla.
Ock den, som blir besviken utav sin bäste vän,
han bliver sen besviken av alla.

Delvis efter Elisabet Olofsdotter ock Maria
Pettersson, båda i Burs.

Långsamt och uttrycksfullt.

3.

1. »Flic-ka lil-la, säg mig, vad du ha-ver i ditt sinn? El-ler

vad du i tan-karna bär? bär? Har du någon annan, som är

kä-ra-re än mig, så vill jag va-ra långt i-från dig.» dig.»

2. »Är det nu sant, som du talat har med mig,
att du håller mig så järteligen kär,
då får du gå hem till min hulda far ock mor
ock begära trolovning med mig.»
 3. »Din fader ock moder besökte jag i går,
de svarade mig alldeles nej.
Kan inte sköna jungfrun taga råd av sig själv
ock rymma utur landet med mej?»
 4. »Gärna kan jag taga råd av mig själv
ock rymma utur landet med dig.
Men kanhända när vi komma på ett främmande land,
att du då tänker på att svika mig.»
 5. »Är du lik Tomas, som tvivelaktig var,
eller någon annan dyliker man?
Kan du då icke tro, vad jag talat har med dig,
när jag lovat dig mitt jërta ock min hand?»
 6. När som de kommo uppå främmande land
bland fränder ock vännerna mång',
strax fick unger svennen se en fager ung mö,
ock då började han svika sin vän.
 7. Skön jungfrun då nedföll på sina båda knän
ock bad en bön med tårar på kind,
att unger sven månd komma uppå hñnes faders gård,
ock vara både halter ock blind.
 8. När sju runda år voro gångna förbi,
så hörde Härren sköna jungfruns bön,
ty då kom han gångandes på kryckorna två,
ock var både halter ock blind.
 9. »Ständer opp, ständer opp, sköna jungfrun så båd,
ock giv din forna vän lite bröd!
Ty jag minns nog den dagen, liksom den var i går,
då jag led varken hunger eller nöd.»
 10. »Stånda opp, stånda opp, mina söner två,
ock giv min forna vän lite bröd!
Jag minnes nog den dagen, liksom den var i går,
då du led varken hunger eller nöd.»
-

Efter sjökaptan N. P. Ahlström, Klintehamn.

1. En bygdens tär - na sju - ton år, så blomstran - de ock skön,

för -- nä - ma sprättars an - bud får, men hör ej de -- ras bön.

Med gods ock guld ock pär - lora skrud de loc - ka hän - ne ej.

När hundra sucka: »Bliv min brud!» hon sva - ra al - - la nej.

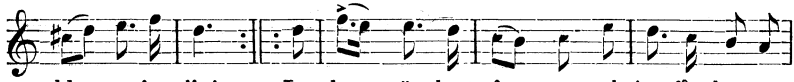
2. Kom så förutan guld ock skrud
en yngling känslöfull
ock sade: »Vill du bli min brud
förutan skrud ock guld?
Jag vill bli sonen åt din mor,
om du mig håller kär.»
3. Ock flickans kind i purpur brann —
sitt blyga ja hon sagt.
Ock flickans hand i gossens hand
har modern redan lagt.
Nu sjunger han förnöjd ock säll
med modern ock sin brud:
»Den lycklige är glad ock säll
förutan guld ock skrud.»

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

Mixolydisk tonart på G, varför f ej skall höjas.

1. »God af - ton, kä - ra flic - ka! — Din kä - ras - te bort - fa - ren, be-

kla - gar jag dig! »Ja, han är bort - fa - - ren, ock jag får hemma

va - - ra. Stor sorg ock stor ängs - lan jag ha - ver i mitt sinn.»

2. »Dig vill jag kläda i silke så fint, ja i siden så rart.
Jag har guldringar fina,
som nog ska bliva dina,
blott du vill bliva allra kärestan min!»
3. »Du skall mig intet locka, du skall mig intet pocka! Jag
har en annan vän.»
Ja honom har jag givit
mitt järtas hela kärlek,
ock honom skall jag följa intill min bleka död.»
4. »Förrän jag skall överge en sådan vacker tärna, en sådan
fager mö,
förr skall jag lemna mitt liv under tiden
ock följa med böljorna allt till min bleka död.»

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

6. 1. U fik - ken gick ei äg - Gä u plukktä blömmar bla, u

ät - tar kum - mar gos - - sen u käi - kar där - - up - pa.

Hopp fal - li - ral - la - li - la - la - la, hopp fal - - li - ral - - la - - li - la - la -

la! U ät - tar kummar gos - sen u käi - kar där - up - pa.

2. U gossen sägd ti flick-ken:
 »Ja vi däu bläi min vän?
 Bakum dissä buskar
 där bäddar vör vår säng.» Hop falliralla o. s. v.
 Ytterligare två verser finnas.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

7.
 Dä stou 'n flick-kä vi 'n pump, ja vi 'n pump, u höis-tä

 vatt-nä kla-rä — Hå, hå, hå! Nån, nån, nå! — U höi-stä vatt-nä kla-rä.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

8.
 Det var en ljuv-lig sommarnatt, jag gick i lun-den
 I ens-lig-het jag mig nedsatt bland blad ock blom-mor

 grö-na. Då he-la värl-den var i ro ock tyst i
 skö-na.

 al--la fog--lars bo, då kla-ra må-nen lys-te i

 mid-natts-tim-man tys-te.

Efter Maria Pettersson, Flors i Burs.

9.
 En här-re-man så stolt ock båld, som äg-de tun-nor guld

ock fle - ra hemman i sitt våld, fick se en flic - ka huld bland
par-kens stammar en - sam stå. Han ta - la - - de till hän - ne så:

Efter Anna Didriksson, Österlings i Stånga.

10. En här - re - man så stolt och båld, som äg - de tun - nor
guld och fle - ra hem - man i sitt våld, fick se en flic - ka
huld bland par-kens stammar en - sam stå. Han ta - la - de till
hän - ne så: Tra la la la la Tra la la la la Tra la
la la la la la la.

Efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn. (Orden av
Matthew Gregory Lewis, 1775—1818, övers. till sv. av
And. af Kullberg 1799.)

11. En krigs - man så båld och en frö - ken så grann de
sut - to till - ho - pa i det grö - na. De så - go med öm - mast be-

gär på var--ann. Al--lon---ce den tapp-re så kal--la-des
han, ock hon E-mo--ge-na den skö--na.

Upptecknad efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

12.

1. Dä räis-tä 'n köppmann y-var Ham-bur-gä brou, han
had--dä ain dou--tar så dä-gä-li u trou. Så kummar

där 'n fömann nå rou-än-dä i land. Han säggdä: »Sö-na

jäm-frun, väm ska дәu ha ti mann?»

2. »Symänner vi ja älskä, fymänner vi ja ha,
fymänner vi ja älskä, ti däss ja läggs i grav.»
Män fadann gäinäst svardä: »Dәu skall en intä fa,
i margsä ska ja lättä den fömann ijälsla.»
3. Män saint um 'n aftän, när fymannen komm,
han klappar uppa pourten mä säinä figgrar sma.
Han roptä: »Sönä flikkä, дәu släppar mi väll in?
Dәu vait jä, att ja jär aldräkerästen din?»
4. U jämfrun spragg ör säggi, rykkt läsä ifran,
u nä ha han fikk säi, bläi ha järtelit glad.
Ha to 'an äi sin famn, u ha kysstä han sä,
at allä hännäs särgar di mändä bortgå.

5. Um mårngnen mykkä bittit, nä jömann skuddä gå,
stou fadann bakum duri, var påst pa hånnom dä,
så droug 'en äut säin värjä u rändä äi 'äns bröst.
Hun roupade u skrikade: »Nå mista ja min tröst.»
6. Sön jämfren hun bad nå sin fadar at fa låv
i mårgå klåkkän ättä i skoug'n at få gå.
Ja dä vi hun sökä mussikantana säks,
ja dä vi hun dansä u hållä si täkk.
7. Dä drakk hun si ett förgiftit glass väin,
ja dätta gärdä hun fö aldräkerästen sin:
»Ja lägg mi äi hans kistä, u sinä äi hans grav,
så väilar ja förnögdar uppä läilä vännäns arm.»

Efter Anna Didriksson, Österlings i Stånga.

13
Dä raid 'n rid - da - rä up - pa a ägg, han räi - dä,

män han räi - dä sak - tä. Så komm a jämfrau i flyg u flägg, han

hän - nä ju - ve - lit bi - trak - tä.

Efter Olof Hermansson, Lingvide i Burs.

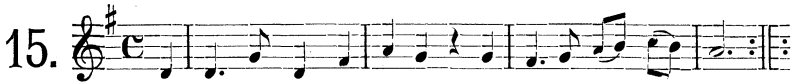
14.
1. En jä - ga - rä gick si at ja - gä, en jä - ga - rä

gikk si at ja - - - - gä äut - - äi 'n lunn så gröin, ja,

ja - äut - äi 'n lunn så gröin.

2. Pa väg'n så möit'n a päikä, o. s. v.
ä päikä, sum va fäin — ja, ja o. s. v.
3. »Vartän, vartän, mäin päikä?
Vartän, däü stältä mäi?»
4. »Ja ska ga haim ti min fadar,
sum bour äi lund'n gröin.»
5. »Va skatt däü gär bäi din fadar,
sum bour äi lund'n gröin?»
6. »Dä ska ja di bloumar plukkä
at bindä kransar av.»
7. »Vaim ska di kransana havä?»
»Daim ska min fästman ha.»
8. Da drägd'n av sitt figgar
en rigg av gull så röi.»
9. »Ta dän, ta dän, mäin päikä,
ta dän, däü stältä mäi!
10. »Behald din skägk u däin gává, o. s. v.
ja dän mountagar ai, ja ja» o. s. v.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Ock jungfrun stod på bärget, såg ned i dju-pan hav.

Där fick hon se skepp seg-lan-de, som fullt av sjö-män var.

2. Den allra yngsta sjöman,
som uppå skeppet var,
han ville med jungfrun trolova sig,
så unger som han var.
3. Unger sven tog ring av fingret,
satte den på jungfruns hand:
»Tag den, tag den, min lilla vän,
den är ett kärleksband.»

4. »Vad skall för mor min jag säga,
när jag nu kommer hem?» —
»Säg så, säg så, min lilla vän:
du hitta'n i grön äng!»
5. »För mor min till att ljuga,
det går visst inte an.
Men bättre är att tala sant:
den är ett kärleksband.»
6. Unger sven han sig bortreser,
men kommer snart igän.
Då hålles bröllop uppå gård,
ock bruden — är hans vän.
7. I bröllopssaln han gångar
att se som brud sin tröst.
Han dansar med bruden varvet kring,
sa sen med sakta röst:
8. »Varför är du så bleker,
som förr har varit röd?» —
»En annan har mig lockat falskt
ock sagt, att du var död.»
9. »Varför är du så bleker,
varför är du så blå?» —
»En annan har mig lockat falskt,
sen du for härifrån.»
10. Unger sven gick utur salen
ock i en kammare blev.
Där satte han sig att skriva fort,
ock skrev det långa brev.
11. När brevet var fullskrivet
ock timmen var förbi,
då drog han ut sitt gyllende svärd,
stack det igenom sig.
12. När blodet börjar rinna
i strida strömmar ned,
då öppnar han sin kammardörr,
bad flickan skulle se.

13. »O, skåden flickor alla,
ock se, vad synd det är
att ha två tungor i en mun,
ock ha två vänner kär!»

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

16.

Det gick en flic - ka i grö - na än - gen. Till hän - ne kom

där en ung sjö - man. Han sa - de: »Kä - ras - te, skö - na flic -

ka, giv mig ditt jär - ta ock hand åt mig!»

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

17.

U flik - kån gick i äg - - gå u skud - dä skä - rä strå,

ti hän - nä komm n ugg söman - A - hāj ja ja - en ugg söman u

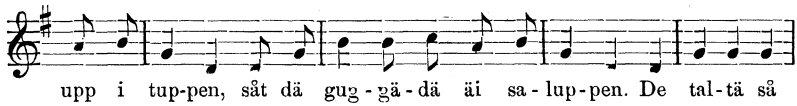

bad na hāi - - rä pa.

Efter skomakaren Lyander i Burs.

18.

1. Dā stou - do träi flik - kor, plan - te - ran - de kāl - - för hi - vell

2. De stäpdä da durar mä stikkar u stra — för hivell etc.
att intä fömännar ti daim skuddä ga — för di huggädä etc.
3. Dä blåstä snat upp en syvästeli vinn — för hivell etc.
U durar spragg upp u fömännar komm in — för di hug-gädä etc.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

Långsamt.

2. Han gick en heler dag
ock den andra även så.
Han gick också den tredje
ock natten, som föll därpå.
3. Då tyckte han sig höra
sin Albertinas ljud
ibland de palmer sköna
i dalens gröna skrud.
4. »Ock hör du, Albertina,
fördölj dig ej för mig!
Blygs ej av ringa prydnad!
Jag söker troget dig.»
5. »Mig fattas ingen prydnad.
Jag blyges ej för dig.
Jag har vad jag behöver,
ock intet fattas mig.»
6. »Ock hör du, Albertina:
tag krans ock ring av mig!
Jag tror, det blir den sista,
jag knutit har till dig.»
7. »Jag mottar inga kransar,
jag mottar ingen ring.
Jag är av döden tagen,
mig fattas ingenting.»

Efter Anna Nilsson, Sallmans i Burs.

20.
Ung E-rik möt-te Ka-rin sin på skogens blomster-

stig. Han sa-de: »Vill du bli min vän, så skall jag älska dig.

som ma-ka ut--i nöd ock lust all in-till li-vets si-sta pust.»

Efter Anna Didriksson, Österlings i Stånga.

21.

På blomsterklädd kul-le satt Jal-mar ock kvad om

forn-ti-da brag-der en gång. Ock lil-jor-nas stjal-kar ock

ro-sor-nas blad sig bu-ga-de djupt vid hans sång. Ock

fåg-lar-na sut-to så ty-sta på trä-den, ock gyl--le--ne

a--xen på gun-gan-de sä-den de nic-ka-de bi-fall. Ock

vår-vin-dens fläkt mildt smekte hans pan-na, hans kri-gis-ka dräkt.

Efter Karolina Dillander, Alva.

22.

På blomsterklädd kul-le satt Jal-mar ock kvad om forn-ti-da

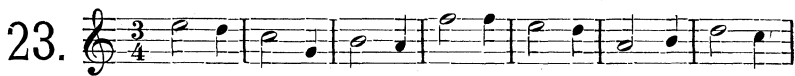

brag-der en gång. Ock lil-jor-nas stjal-kar ock ro-sor-nas blad sig

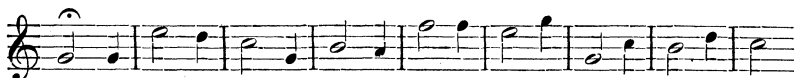

bu - ga - de djupt vid hans sång. Ock fog - lar - na sut - to så
 tys - ta på trä - den, ock gyl - le - ne a - xen på gun - gan - de
 sä - den de nic - ka - de bi - fall. Ock vår - vin - dens fläkt mild
 smek - te hans pan - na, hans kri - gis - ka dräkt.

Efter skomakar Pucksson, Klintehamn.

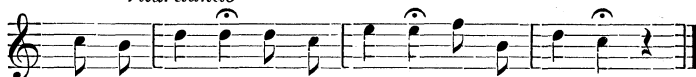
23.

1. Fyst nä ja blai ker i Kla - rä, va ha mi a hard mam -

säll, för um 'n kyss ja bad, ha svarä: »Kummi - gän en annan kväld!»

ritardando

U så komm ja, u fikk sta där, u så ga där.

2. Så förgiggo månar tvänne:
 ha blai mik mair ker av si.
 Nå gick ja int mair ti hännä,
 dä va ha sum gikk ti mi.
 U så komm ha, u så kysst ja, u så gikk ha.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Härr La - ger-man ock jung - frun de möt - tes på en

bro, de lo - va - de var - and - ra sin ä - - ra ock sin tro -

mens vi ro - - a oss en stund.

2. Härr Lagerman han talade till jungfrun alltså:
»Huru länge vill du mö för mig gå?»
3. »I åtta runda åren vill jag mö för dig gå.
Kommer du då inte, visst gifter jag mig då.»
4. När åtta runda åren voro gångna förbi,
ingen härr Lagerman skön jungfrun fick se.
5. Bägge hannes bröder då lade upp ett råd:
»I år ska vi gifta kär systemn vår.»
6. Till hånne nu friade den stolte härr Tord,
han hade mera guld, än härr Lagerman had' jord.
7. Han hade mera guld uppå sin grevliga hatt,
än som härr Lagerman gav kronan till skatt.
8. Han hade mera guld uppå sina fingrar små,
än som härr Lagerman i hela sitt hov.
9. De reda deras bröllop i fullan burdus,
fruar ock fröknar de städa brudehus.
10. De reda deras bröllop i fullaste fläng,
fruar ock fröknar de bädda brudesäng.
11. De drucko deras bröllop i dagarna två:
icke ville bruden åt brudesängen gå.
12. De drucko deras bröllop i dagarna tre:
icke ville bruden åt brudesängen se.

13. De drucko deras bröllop i dagarna fäm:
icke ville bruden åt brudesängen än.
14. De drucko deras bröllop i dagarna tolv,
då togo de bruden till brudesäng med våld.
15. De satte då hänne på rödan gullstol,
brudtärnor drogo av både strumpor ock skor.
16. Då tittar just bruden genom fönstret ut,
hon lovade sin Härre, hon tackade sin Gud.
17. Då fick hon se flaggan både rödan ock vit:
»Jag tror, att härr Lagerman har själv kommit hit.»
18. Då fick hon se flaggan både rödan ock blå,
den hon had' tillvärvat med sina fingrar små.
19. »Ack om jag nu hade en förtrolicher vän,
som kunde gå till stranden ock komma snart igän!»
20. Strax hännes yngsta broder var hänne så snäll,
han sprang så ned till stranden ock kom snart igän:
21. »God dag, god dag, kära svågern min!
Hur står det nu till med skön systemen din?»
22. »Skön systemen min har stått brud med härr Tord,
han hade mera guld, än härr Lagerman har jord.»
- 23 ock 24 är ett upprepande av vv. 7 ock 8.
25. Härr Lagerman han bannade de böljorna blå,
för det de icke tagit honom livet ifrån:
26. »I åtta runda åren satt jag fången på en ö,
Gud banne de dagar, då jag icke kunde dö!»
27. Härr Lagerman han sadlade sin gångare röd,
han red så litet fortare, än fogelen flög.
28. Härr Lagerman nu gick sig i brudehuset in
med snövitans hand ock med bleknaden kind.
29. Härr Lagerman gick fram ock tog bruden i hand,
så drogo de in i ett främmande land:
30. »Hälsa nu hem till min förra fästeman:
först sörjer han mig, ock sen tar han sig en ann.

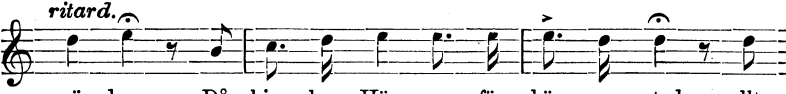
31. Hälsa nu hem till de goda bröllopsmän:
 först dricka de en skål, ock så gå hem igen! —
 mens vi roa oss en stund.

Malena.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

Långsamt och högtidligt.

25. 1. Ma -- le - na stod på den hö - gan bro — so - len sken

ritard. rö - dan. Då him - lens Här - - re för hän - - ne stod, allt

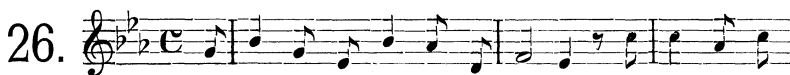
 un - der lin -- den den grö -- na, då him - lens Här - - re för

 hän - - ne stod, allt un -- der lin --- den den grö - na.

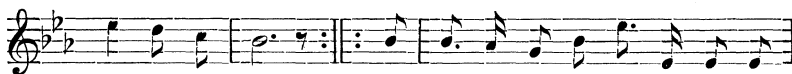
2. Malena stod så förskräckt i hyn,
hon bävade för den stora syn:
3. »Din synder äro som rödan blod,
du lasten trådat med lust ock mod.
4. Vad har du gjort av de barnen tre?» —
»De äro döda, de leva ej.»
5. »Det första hade du med din far,
det kasta' du i det vida hav.
6. Det andra hade du med din bror,
det kasta' du i den djupa flod.
7. Det tredje har du med din sockenpräst,
med det du syndade allra mäst.

8. I sju år skall du gå i villand skog,
du nödgas då göra syndabot.
9. Din mat skall vara hasselknopp,
din dryck skall vara bladedropp.
10. Din bädd skall vara utav törnen små,
din kläder utav gräs ock strå.»
11. Malena stod på den högan bro,
då himlens Härre för hånne stod:
12. »Vad har det gått av med maten din?» —
»Den har varit som kaka fin.»
13. »Hur har det varit med drycken din?» —
»Den har varit som klarast vin.»
14. »Hur har det varit med bädden din?» —
»Den har varit som silke fin.»
15. »Hur har det varit med dräkten din?» —
»Den har varit som hår och skinn.»
16. »Nu har du lidit för synder mång,
nu sjunga änglarna glädjesång.»

Efter Anna Pettersson, Myrungs i Linde.

1. Ma - til - da var hul - dar u trougän, Ma - til - da var

hul - dar u ömm. Män al - dri vi en dag ti - sam - man

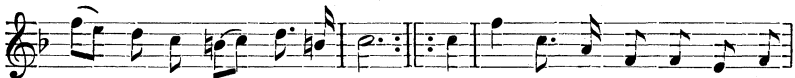
le - - vat, trei år ha för - - flu - - tä sum en drömm.

Härr Peder.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

Marschtempo.

1. Härr Pe -- der han gick ut -- i kam - ma - ren in, han

kru - sar ock kammar sitt hår. Sen frå - ga - de han sin fo - ster -

mo - - - der, vad död han en gång skul - - le få.

2. »Inte får du dö uti kamp eller strid,
ej håller på sotesängen din,
men akta dig väl för de böljorna blå,
att de ej få förråda ditt liv.»
3. Härr Peder han gick sig till sjöstranden ner
ock skjuter sitt skepp ifrån land.
Ock skeppet det var utav valfiskeben,
ock masterna likaså.
4. Ock seglena voro utav skarlakan röd,
ock ankartågen de voro blå.
Ock knappen han var utav finaste guld,
som ej någon i världen kunde få.
5. Sen skeppet gått ut ifrån hamnen med fart,
så börjar det snart till att stå.
Då kastades lott ock gulltärning så rar,
att få reda på syndaren svår.
6. Ock lotten han föll på härr Peder,
att han var en syndare svår:
»Ock eftersom jag är en syndare svår,
så kasta mig i böljorna blå!

7. Mång städer haver jag bränt uti eld,
mång kloster haver jag dränkt.
Mång ärlig mans flicka har jag narrat,
deras ära haver jag kränkt.
8. Om någon av eder skulle komma till lands,
få se något av fostermodern min,
så sägen, att jag tjänar på konungens gård,
att jag lever, är glad uti sinn.
9. Om någon av eder skulle komma till lands,
få se något av fästemon min,
så sägen: Han ligger uti böljorna blå!
Ock bedjen, att hon gifter sig!»

Efter snickaren Nikl. Pettersson, Salands i Linde.

28.

Jag tor - ka' av mig svet - ten, ty jag var li - - tet

varm, ock la - de mig att so - va på lil - la vännens arm. Vad

kys - sar hon mig gi - ver! Jag in - tet kan be - skri - va, så

ro - ligt som jag ha - de på lil - la vännens arm.

Uppt. efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.
(Orden av Franzén, Saml. dikt. I, 89: »De små».)

29.

1. Minns sö - ta pap - pa, då jag for i jäns så snällt till

ot -- te-sån-gen ock lys-te med mitt vack -- ra flor lik
 en prin-ses-sa förs-ta gån-gen? Det flo-ret, vad det kläd-de
 mig! Ock lil-la ro-sen--rö-da trö-*jan*! Ock mor-mor sa: »Gu'
 sig - - ne dig! Du är så vac-ker un-der slö-*jan*!»

2. Ock bäst som jag i kyrkan ser,
 så brinner jag så röd i synen,
 ock dosan for i bänken ner
 pladask med alla sockergrynen.
 »Var är min handske?» sa jag då. —
 »Du har ju den uppå dig, flicka!»
 Ock såg på mor ock skämdes så,
 ty han gick just förbi ock nicka'.

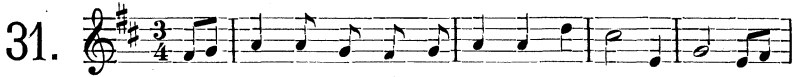
Uppt. efter Selma Ahlgren i Burs.

30.
 Lil-la Emma gick så dys-ter till de dö-das hem en natt.
 Sör-*jan*-de sin tvil-ling-sys-ter, hon på gra-vens kul-le satt;
 suc-ka-de med barnslig stämma: »Hanna, so -- ver du väl än?

Har du glömt din lil--la Em - ma? Kän - ner du mig ej i -- gän?»

Efter skomakaren Johan Björkander i Rone.

I Stockholm där har jag va - rit rätt nu, rätt nu. Sju

är de ha - va fa - rit som tu, som tu. o. s. v.

Från ryska invasionen 1808 på Gotland.

Efter hustru Johansson, Mörtebacke i Linde.

1. Itt svänst lin - jäskipp, Gustä Adäll va diss namn, sum

ag - krä -- dä fö Gottlann, ja äut - fö Sandväikshamn, sum

las - tä va mä am -- mä - şoun, trans - por - tar äut - av folk, sum

skuddä ga mout rys - sän, män Gu va dai - räs tolk.

2. I sällskapä vouro frigattarna fler,
sum lastnä va mä ammäfoun, kanounar u givär
samt raskä soldatar u jägarä så goud,
sum skuddä ga mout ryssän u vägå läiv u bloud.
3. Dän svänskä kurirän four vägen läikä framm
mä douk fö säinä augå, u de va iggän skamm.
U när sum han komm in mout Vissböi stasspourt:
»Ja vi talä mä ammralän, u dä ska varä fourt!»

Om skräddaredrängen som drucknade.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

33.

1. I Björ--kä fö-sam-lig ei jann-va-ri må-nä ein
skräd-da--rä-drägg, sum blai drugk-näd i sönn. Ja
han väi--lar jaupt, allt nir--ei kal-dä jär--di; ja
han si--var sytt ei sin söi--tä--tä svämm.

2. Dä va 'n toustäaftän fran Åsbass kroug vör giggo,
u ja gikk mi nidar at dän svagästä äis.
Ja stou på Asböistrandi, bant undar mäinä skrittskou,
ja täpptä ti at akä fourt u förr kummä haim.
3. Ja sag dän väitä äisän för mäinä augå glimmä,
ja täppt nukk ti at aktä mi u kummä snitt föbäi.
Män de va så oulykkelit, at där va just a rännä,
u dän va så umöigli fö mi ti at säi.

4. Ja lag pa kaldä buttnän, u klarä mänän löistä,
ja täggtä uppa far u mour, sum dödä var föräut.
5. Ja va mäst'n värenlausar uppa dissä jårdi,
ja haddä bär a systar, täu bröidar u 'n vänn.
Män de va nukk i gynniigi av Gud alltraidä danä,
at ja skuddä ha så min död äuti fönn.
6. Di uggä nå fö täidän så väll sum di gamblä
di kann dokk alldri vit, um dairäs lifstäid bläir lagg.
Män ja fö min dail kanhändä va så lykkeli,
at ja slapp fran värdän, mäns ja va så ugg.

Flickan som trampade på brödet.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

34.

Med sorg - se ton jag sjun - - ga vill om ett för-

fär - ligt un - der. Den det ej hört, märk no - - - ga till ock minns det

al - - la stun - der! I Se - - - ball by vid Pe - - - ne strand i

Pommern, i det tys - - - ka land skall sa - ken va - ra hän - der.

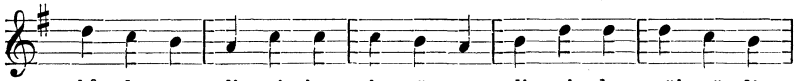
Efter änkan Hafström, Dala i Burs. Musiken lär ha begagnats till första vals melodin på Gotland.

1. Täu päi - kar um - ta - läs, sum gif - tä si vill. Hadd

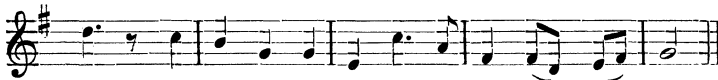
ä - vän full - bour - dä va sum dä häir till. Män miss - nögdä

bä - dä, nä di si be - - sin - nä, nä di si - dar - mäi - rä för -

sta u för - nim - mä, at skap - nä - - d'n va up - - pa jam - läi - - kä

sätt, at bäg - gü va kvinnekön, sum ik - - kä va rätt.

2. Di traks ga ti kända bäi lagfarnä männ,
u dissä försäkrä, at de sum nå hänt,
fanns intä umtalä fran äurgamblä täidar,
ai häldar nåk annä, sum vart issäs läikä.
Förmoudlin blai päiku, sum haddä sin dräkt,
bidragi av kalän, sum si hadd förklet.
3. Va ska man nå sägä um issä försann,
at päikar nå gynnä så narrä varann?
Di ainu nukk säkat fö käleikän läidar,
di andru fö räikdroum u arbetä sträidar.
Män iggän kann vitä, va doum di kann fa,
för kånugen jal - var ska döimä di tva.

Läilä Läis'n.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

Läi - - lä Läi - s'n ha sat äi bäur'n u spann, sät

väi - täs - - tä mjöl - ki ör bräus - ti ha rann. Gu trys - tä läil
tö - si, sum fikk sor - gi så ugg!

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

37. 1. Akk sta - na, ou yg - - ge - lig, u säi di väll föi - rä! Bi -
sin - nä, at li - - - vä häur fa - lit de jär! Ha all - - tut fö
öi - - go - nän din Gud u din här - rä! Lätt säi, at däu flöir al - lä
oun - dä bi - gär. Ja ak - tä di väl, u fräl - - sä dän
jäl! För an - - nas till - stun - dar di jätt i - - - vit far - väl.

2. Ja knappäst haddä kummä äi di blomstrandä åri,
ja knappäst haddä hunnä äuti värd'n ti at säi,
da rann dä mi 'n taugä så faselit i hågän,
sum mi skuddä ländä ti spott u ti späi.
Ja stourä Härrä Gud, fyst va ja dän bräud,
u sinä yvarträddä ja de jauändä Guss bud.

Mölnervisän.

Prov på gotländska folkets diktkonst i början av 1800-talet. Visan har fått namnet efter den gård, Mølner i Väte socken, där händelsen tilldragit sig. Hon är diktad av en arbetare. Delvis upptecknad efter Elisabet Olofsdotter och John Pettersson i Burs.

Långsamt och klagande.

38.

1. »Vad gäl - ler den dag, då den sto - ra ba - su - nen skall

lju - da i värl - de - ne all, att kros - - sa ock li - va här

allt i na - tu - ren så - väl till upp - rät - tel - se som fall! Då

ha - vet ock jor - den med hast skall lem - na sin mult - na - - - de

last, ock dom - men för - kunnas till löst ock till fast.

2. Vad gäller, när utur det jordiska gruset
min kropp skall framkallas med fröjd,
att taga sin palm i det himmelska huset,
dit själen förut är upphöjd,
om icke min otrogne vän
mig känner ock finner igän
av fruktan för åsyn av rätte dommaren.»
3. Så hördes en vålnad från grifternas ropa
till mina föräldrar ovan jord.
Hav tack för var dag, som vi levat tillhopa
ock jag blivit uppfödd vid ert bord,
för det jag i hela tjugo år
blev vårdad med omsorg så svår,
fast eder belöning blev svidande sår!

4. Uppammad uti edert kärliga sköte
tillsammans med bröderna två,
dem himmelen give de bleve mig till möte,
när vi inför tronen ska stå —
Gud kröne edert jordiska lopp
med dygder, gudsfruktan ock hopp,
till dess I från jorden till himlen tagens opp!
5. Jag blev i min ungdom uppfostrad med ära,
inövad i seder ock vett.
Vad kristeligt befanns, fick jag frihet att lära
i andligt ock värdseligt sätt.
Jag hade ock hugnaden stor
att spisa vid nådenes bord,
där tröst ock hugsvalelse för själarne gror.
6. Min år uti oskuld ock nöje förflöto,
jag växte ock upprann som en ros;
förstod ej, att tiden ock värden beslöto
att driva min glädje sin kos.
Jag tänkte alls intet uppå,
vad mig uti tiden skulle gå,
ock att ett så kort slut all min fröjd skulle få.
-
7. En främmande gäst blev inkvarterad i huset,
han njöt både frihet ock ro.
Han började smickra med kärlighetskruset,
han bjöd mig sin ära ock sin tro.
Mitt nej ökte mera hans håg,
beständigt han bedjande låg,
till dess han mig fångslad ock övergiven såg.
8. Förgäves jag tänkte min ängslan att dölja,
förgäves jag tryckte min håg,
ty kvalet av smärtan vill järtat förfölja,
hälst när jag mig övergiven såg.
I enslighet begret jag min nöd,
fick även av föräldrarna stöd,
men kvalet ock smärtan blev likväl min död.
9. I aderton hundra ock tjugonde året,
januari den tjugoförsta dag,
då slapp jag det dolda, men brännande såret,
när klockan slog ällova slag.
Då anden utrann ur min kropp
ock togs ibland ånglarna opp.
Till himlen, dit hade jag mitt endaste hopp.

10. Föräldrarnas sorg kan ej någon beskriva,
fastän jag nu bortgången var.
Kanhända med tiden ånyo upplivas
dess sinn av »Olivia»-plantan kvar.
Så liten, så späd ock så ung,
att öka deras börda så tung!
Den mödan belöne den himmelske kung!
11. Kanhända, att hon, som på golvet nu dansar,
förrän I bliven lagda på bår,
med friska ock sköna »Olivie»-kransar
kan pryda edert huvud ock hår.
Kanhända, fast hon nu är svag,
kan leva den lyckliga dag,
ock bliva edert nöje ock goda behag.
12. När tiden är ändad, som skall genomtråkas
för eder på jordenes dal,
med säkerhet vet jag, vi då skola råkas
på nytt uti himmelens sal.
Där sorg ock bekymmer ej mer
för er eller mig sig då ter,
men härlighetens sol där i evighet ler.
-

5. Denna lilla visa den har jag själver diktat
blott för en ungdom, som fattig är som jag.
Ja vem får här vara utan förtal?
Det är så svårt att leva uppå denna sorgedal.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

40.

1. Nä ja va mi ett ou -- myn-dit ban, skol-lä

mi ti at le -- rä ga, mi had-dä fa-dar u mou-dar

döt i - fran, sum mi skol-lä kle -- dä u föi - dä. Nä

jour - dän bär lind u lin - dän fäl -- lar löv, u jour-dän bär

al - lä gröi -- nä skou - gar, da läik-nar di mi vi en

fä - vis-kar man, sum byggdä sitt häus up -- pa san-dän. Nä

san - dn rin -- nar bort, fal - lar häu - sä um - kull. Gu nå - dä

dis-sum fa-dar sin bort -- mis - tar!

2. Di läiknädä mi vi en fåviskar mann,
sum byggdä sitt häus uppa äisän:
nä äisän smältar bort, fallar häusä umkull.
Gu nådä daim, sum far u mour bortmistar!

3. Di läiknädä mi bäi fåuglar di sma,
sum byggar sitt bou uppa kvistar:
nä ein flaugar däit, flöir n annän ifran.
Gu nådä daim, sum moudri säin bortmistar!

Barnadrömmen.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

41. Snart nog jag rycktes från min moders si-da ock kas-ta-

 des bland världens stormar ut. Då lär-de jag mig, vad det

 var att li--da; ock då tog det på mi-na drömmar

 slut. Då lär-de jag mig, vad det var att li--da; ock då tog

 det på mi-na drömmar slut.

2. Jag drömde ock, att jorden var en himmel,
så länge jag uti mitt eden var.
Men då jag rycktes uti världens vimmel,
utav mitt eden jorden blott är kvar.

3. Jag drömde ock, att mänskan var en ängel
utav det höga, utav gudasläkt,
så skön som vårens blomster på sin stängel,
som vaggades av varje västanfläkt.
4. Jag drömde ock, att jag var allas broder
ock ville vänligt räcka dem min hand.
Då fick jag denna varning av min moder:
»Du är en främling blott i detta land.»
5. Sist drömde jag, att i mitt eget järta
en ängel fanns, som var så hög ock ren.
Jag drömde blott ock vaknade med smärta,
när denna ängel blott var utav sten.
6. Så är dock allt en dröm, en barnayra,
vad som på jorden skönt ock härligt är.
Ack, vad de barnaåren äro dyra,
då världen sig uti dess färger klär!

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

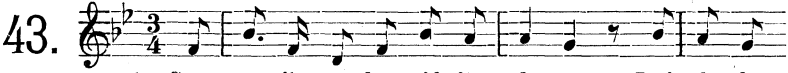
Långsamt och vemodsfyllt.

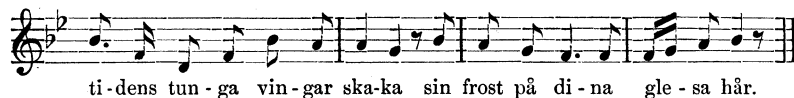
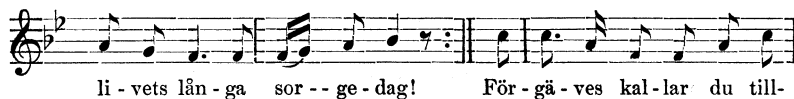
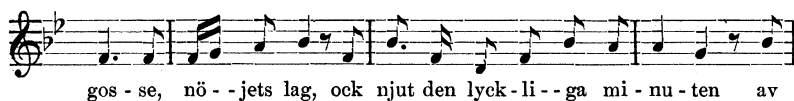
42. Hur öds-ligt är det ej här på jor-den! I

 sorg till-brin-gas min lev-nads-dag. De ve-ka blomstren

 fal-la av. Så gör ock jag ut---i min grav.

Efter sjökaptten N. P. Ahlström, Klintehamn. (Orden
av K. Lindegren, Saml. arb. II, 221: »Sång».)

43. 1. Snart är din ung-doms-tid för--flu-ten. Lyd, gla-da

2. Snart skall du, tryckt mot flickans järta,
ej finna nöjet mera där,
blott klaga över giktens smärta
ock dina gäckade begär.
Snart går den blixtrande pokalen
din bleka, torra läpp förbi.
Han skall förbittras utav kvalen
ock tårar falla däruti.

3. Så njut, var glad ock lev för dagen,
ock tryck din flicka till ditt bröst!
Se dessa tjusande behagen!
Hör harmonin av hennes röst!
Se känslans tysta tårar falla
från hennes blyga öga ner.
ock bälens ljumma [vindar] svalla,
— ock värden ber dig dricka mer.

Efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.
(Orden av Choræus: »Barnsligheten».)

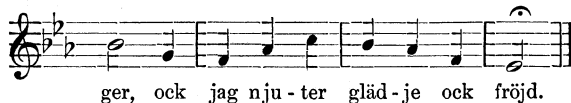
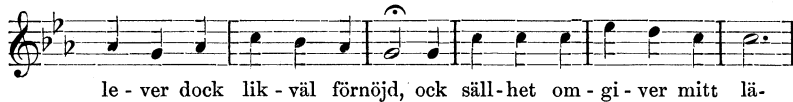

2. Lilla Klara, förebrå ej mig,
att jag är så barnslig, lilla rara!
Är jag barnslig, liknar jag ju dig.
Bör jag blygas då att barnslig vara?
3. Lilla ängel, räck din hand åt mig!
Aldrig går din lärdom ur mitt sinne.
Som ett barn kom du till himmelen,
eller var du aldrig än därinne.

Efter sjökaptan N. P. Ahlström, Klintehamn.

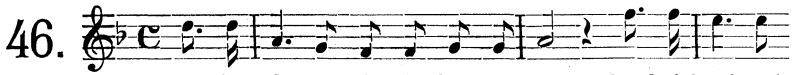

1. I skuggan av hän - gan - de lin - - dar där har jag mitt

2. Aurora var morgon bestrålar
de grönskande lindarnas topp,
ock sedan i nedgången målar
dess glans med förtjusning ock hopp.
Gitarrens förtjusande toner
besvaras av sångskarans tropp,
ock lyfter till högre zoner
den ofyllda önsknigen opp.
3. Ack, ägde jag dig, sköna flicka!
Mitt järta jämt pickar för dig.
En blick från ditt öga mig skicka —
ock sällheten skänker du mig.
Mitt järta, min hydda, kom dela!
Ock slaviskt jag vill dyrka dig.
Bliv sedan mitt husliga hela
ock sällhetens tämpel för mig!

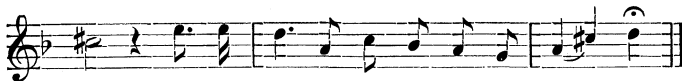
Efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

1. Yngling, du som dansar här för -- bi hand i hand med

nö -- jet ock be -- ha - gen, skynda långsamt, kanske träf - fas

vi ner i gra-ven in - nan morgon --- da -- gen.

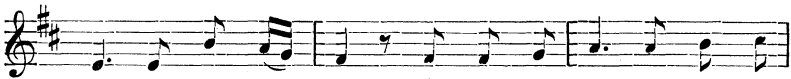
2. Flicka, du som i din kära gas
har så bråttom fram till granna balen,
skynda långsamt! Dödens hemska glas
kanske lurar uppå dig i salen.
3. Nådig härre med kraschanen där,
bed er kusk för Guds skull litet hålla!
Jag ju intet mer av er begär
än att få mitt enda ben behålla.

4. Unge granne jälte, även jag
spilt mitt blod för kung ock fosterlandet.
Jag fick sår, som svida än i dag,
dig gav lyckan graderna ock bandet.
5. Vänta litet, ers högvördighet,
gör er plikt med edra vita kragar!
Visa nödens barn barmhärtighet
ock misskundsamhet mot tomma magar!
6. O jag hungrar, ock jag fryser så,
finns ej intet något mänskligt jårta?
Skall jag hungrig hela dagen gå,
gråta natten bort i okänd smårta?
7. O, hur länge skall jag vandra här
genom världen, stödd på tiggårstaven,
uppå denna törnbeströdda stíg?
O, vad vägen är mig lång till gravén!

Efter kapten N. P. Ahlström, Klintehamn. (Orden finnas
i Wallmarks »Svenska språkets skönheter», II, 232.)

1. När om-kring bor-dets gyll--ne ho-par be-kym-ren

si--na vak--ter satt, där gi--rig--he--ten grå-ver

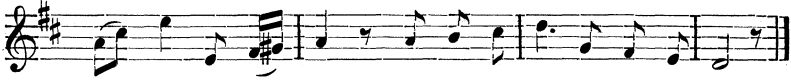
gro--par, men dock för smäk-tar vid sin skatt, jag somnar

lugn, jag mun--ter vak-nar, ock in-gen brist är hos mig

röjd. Ja den har nog, som in - - tet sak-nar, ock rik är

den, som är för-nöjd — ock rik är den, som är för-nöjd.

2. Må forskarns matta öga leta
i skapelsens ock tidens rymd
ock allt förborgat se ock veta
av blick, av inga blickar skymd —
den äran ville jag ock vinna,
o måtte himlen ge mig den,
att bland de goda vänskap finna
ock älskas som en redlig vän!

3. Förgäves jag dock stadigt kvider,
att levnadsdagen hastigt flyr.
Ju mera det åt afton lider,
dess mera blir mig stunden dyr.
Förnöjd med timmarna, som farit,
jag stannar kvar vid livets flod,
nog lycklig, om jag dygdig varit,
nog länge, om jag varit god.

Om ungdomslivet på Gotland i forna tider.

Diktad av en flicka från Vänge i början av 1800-talet;
upptecknad efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Ock al--la Gotlands gos-sar, de ä så stol-ta, så! Ja

al--la Gotlands gossar, de ä så stol-ta, så! Hälst när som

de i si - - na blå - - a klä - der gå, men hälst när som

de i si - - na blå - - a klä - der gå.

2. Nattkappan ha de vit ock halsduken likaså.
Västen den hava de med pärleknappar på.
3. Ock när de gå från kyrkan, då gå de så fort,
då talas de vid, vart de ska hän ock spela kort.
4. Om söndagseftermiddan då ta de sig ett rus.
Så taga de upp dosan ock ge varandra snus.
5. Ock så spatsera de sig åt grönaste lund,
där talas de vid om sina bollspel en stund.
6. Ock Pälle ropte: »Lasse!» ock Lasse ropte: »Hans!
Kom, ta vi våra flickor, så gå vi på dans!»
7. Spelmanen börjar spela, ock dansen börjar gå.
Så bjudes våra flickor uppå vin ock fikon små.
8. Ock flickan hon skall bjudas, ock gossen skall bestå,
så framt som det finns i orten att få.

Efter sjökaptan N. P. Ahlström, Klintehamn.

49.

1. Flic-ka, du som up - på den - na da - - gen fått ett

namn så vac-kert som Ma - - ri, se på mig, hur ungdom ock be-

ha - - gen skall ett rov för ål - der - do - men bli! Flic - ka,
 lyss - na till min lil - la lä - xa: Jag har ock - - så va - - rit
 fäm - ton år. Fast jag nu är lik en gammal hä - - xa,
 var jag då lik blomman i sin vår.

2. Ägde också mina små talanger,
 fast man egenkär ej vara bör;
 hade också oftast komplimanger
 av min spegel ock min kurtisör.
 Tiden gick så hastigt, som man drömde,
 ungdomsåren det var blott en dag.
 Den mig tillbad, hastigt mig förglömde,
 ock min spegel glömde även jag.
3. Sedan jag min rygg åt världen vände,
 smög mig oförmärkt uti en vrå,
 där mig inga oförrätter hände.
 Jag drack kaffe, lärde mig att spå.
 Jag får äran mamsell gratulera,
 jag därför så tidigt kommen är,
 ock för ingen vill mig presentera.
 Jag min kaffekopp i handen bär.
4. Inom kort så får mamsell stå fadder,
 resa bort, får roligt, se sin vän.
 Om han då får höra litet sladder,
 blir han åter lika glad igän.
 Pängar får mamsell, en duktig summa,
 ock blir säkert gifter med en präst.
 Sen blir hon som jag en gammal gumma.
 Nu jag spått mamsell, som jag kan bäst!

Kärleksvisor.

Mel. och täxt uppt. efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

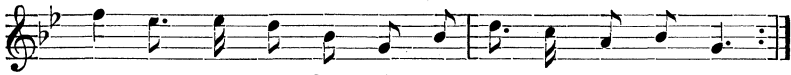
1. Det väx-te upp en lil - - - ja ut - - i den grö - na

lun - den, så kommer där en o - vän ock ryc - ker hän - ne bort.

Jag tror, att den o - - vän mig för - - fö - - rer; jag

tror, att han ryc - ker mig i gra - ven in - - nan kort.

2. De blommor ock de blader de gör mig ofta gläder,
hälst när jag spatserar mig åt rosende lund.
Kanhända att det någon förtryter,
om jag den lilla vännen tar i famnen en stund?
3. Kanhända att det gläder dig, att mina tårar rinna
ifrån mina ögon ock neder på min kind?
Men det är väl det som dig gläder,
att jag ej älskar pänningar, jag blir visst aldrig din.
4. Ja, det skall du få tro ock med grämelse få finna,
att jag kan vara ensam ock leva utan dig,
att jag kan vara ensam ock allena:
ty då har jag ingen som oroar mig,
5. En gång när jag blir döder ock lagder ner i graven,
kanhända lilla vännen då gråter efter mig?
Men en gång på den yttersta dagen
då får du din belöning för ditt handlingssätt mot mig.

6. Kan väl hända den dagen kan komma,
då din ungdom har rasat förbi,
då du med saknad får ångra,
att du varit så falsk emot mig.
7. Gröna linden jag gick att beskåda
för att lugna mitt jërta ock sinn.
Då en tanke mig påföll så svåra,
ock förtvivlan bemåktiga mitt sinn:
8. »Jag går här ibland stormande ilar,
ock mitt jërta är utan all tröst.
Jag minnes väl, var gång jag fick vila
så lugn ock förnöjd vid ditt bröst.
9. Kvällen stundar, ock solen går neder,
ock mitt nöje skall slutas i dag.
Aldrig kommer för mig ibland eder
någon glad eller nöjsammer dag.
10. Så farväl jag nu önskar att taga
utav dig, du min älskade mö!
Utav fruktan att ej sorgen fördraga
är det säkert, jag snart måste dö.»

Uppt. efter f. d. skollåraren Aug. Olofsson i Alva.

52.

Den förs-ta gång i världen jag di-na ö-gon såg, mitt
jër-ta av kär-lek mån-de brin-na. Jag önskte, om jag dig till
min nu kun-de få, om jag din kärlek kun-de vin-na. Då
slup--pe jag all ångs-lan hos mig, min kär-lek den vän-des ju

ald - - rig från dig förr - - än till den sis - to - ne tim - - men, då
vi med dö - den mån - de skil - - - - jas.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

53.

1. Studenter, skri - ben - ter de skri - va i en bok, de
skriva ock de lä - sa, men säl - lan blir det klokt. De skri - va
ock de lä - - sa, men säl - lan blir det klokt.

2. I kammaren, i kammaren, där står en bäddad säng —
det är väl mig förbjudet att sova uti den? etc.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

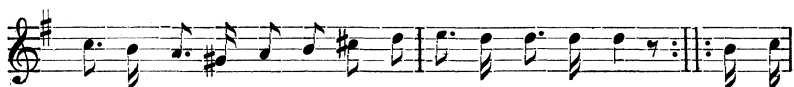
54.

1. Min lott är mig be - - rö - vad i mi - na un - ga dar, jag
län - ge den har sökt, men ej honom fun - nit har i näj - den,
i - bland män - ni - - skor på jor - - - - den.

2. Den kärleken jag fostrat, han målet icke fann.
Av människor förhindrad, den ej till mognad hann,
— det var den tyngsta börda järtat dragit.
3. Den kärleken i järtat den hör väl aldrig opp,
ock känslans suck förströs utav vinden utan hopp.
En ingömd ängslan är mitt vana sällskap.
4. Det sluter snart på tiden, jag tar mitt hopp till Gud.
Han aldrig har förskjutit den, sig håller till hans bud,
han antar halva offret med det hela.

Efter föresjungning av Helena Mårtensson i Burs.

55.
 Musical notation for the song 'Med sorg och ängslan'. It consists of five staves of music in G major, 2/4 time. The melody is written in treble clef. The lyrics are: Med sorg och ängslan, stort be--svär jag mig en vi--sa gör, som län--da skall till dig min vän, till dess vi bå--da dör. Gud nå--de den, som fals-ker är ock har en an--nan kär! Den lik--nar jag vid vil--lan-de djur, som ut---i sko-gen är.

du mig ö - ver - gi - vit ock en an - nan håll - lit av. Men det

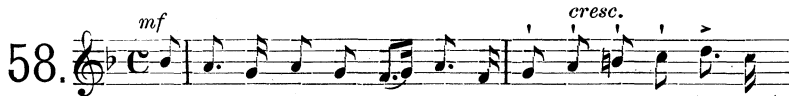
var väl in -- te så du sa - de för mig då, den förs - ta gång du

lo - va - de, att jag dig skul - le få.

2. Mitt järta är bedrövat, min själ är sorgfull,
jag önskar, att jag vore i den svartaste mull.
Men Härren Gud han är en tröstare så kär,
han tröstar nog mitt järta, när det bedrövat är.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Jag står i tu - sen tan - kar ock äls - kar den jag ej kan

få, som här i värld - en van - kar, i näj - den spörjs det så.

Men om jag så till dö - den går, visst bli - ver syn - den din. Tro

al - drig här i värld - en du går ut - ur mitt sinn.

2. Långt hällre vill jag vandra
den långa väg med stort besvär
än här i världen klandra
den vän, jag haft så kär.
I öde mark, i villand skog
vill jag mitt tält uppslå,
där varje ord jag talar,
av skogen svar jag får.
3. Ack, om jag finge skåda
ditt anlet, dina ögon blå
mig detta budskap båda:
»Mitt järta du skall få!»
Då vore jag visst lyckelig
ock fri från sorg ock kval.
Den dag visst aldrig kommer,
som gör mig mera glad.
4. Nu slutar jag min visa
ock önskar dig ett ömt farväl.
Jag finner ingen lisa
allt för min sorgsna själ.
Min strupe är torr, min hals är hes,
mitt öga fullt av gråt.
Men Härren Gud i himmelen
vill nog, vi skiljas åt.

Uppptecknad efter Helena Mårtensson i Burs.

1. Jag gick mig ut en af-ton-stund ut - i den lun-den
Där sjöng en li-ten näk-ter-gal, där väx-te blommor

- grö - na. Jag satt ock tänk-te på min vän, jag satt ock
skö - na.

tänkte på min vän: Att skri-va någ-ra ord till den, det
skul-le nöj-samt va--ra.

2. Det går så till i världen här,
att rikdom mången sviker,
ock mången tager sig en vän,
på det han skall bli riker.
Han vandrar sällan nöjd ock glad,
han vandrar sällan nöjd ock glad,
ej håller någon enda dag
i ro ock kärlek leva.

Efter Anna Pettersson, Myrungs i Linde. (Orden av Nicander.)

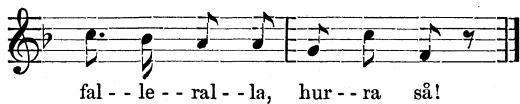
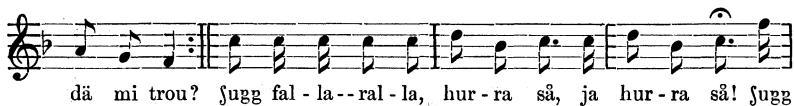
60.

Bi-an--ker! för sis-ta gån-gen hör nu min
sitt--ra, hör, hör, hör! Sor--gen för-stäm-mer
sän-gen, sän-ga-ren av kär--lek dör. Sor-gen för-
stäm-mer sän-gen, sän--ga--ren av kär-lek dör.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

61.

1. Minns däu äi dän gröi-nä lun-dän, där däu lu-gä-

2. Aldri va ja äi dän lundän,
aldri lugädä ja di trou —
ðugg faralla etc.
3. Höigä bärg u djäupä dalar —
kann jä vittnä, dä jä sant etc.
4. Bärg u dalar kann ai talä,
falskä vittnar ställs nukk framm,
ðugg fallaralla hurra så, ja hurra så! etc.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

2. Tägkar дәu i värdän att tagä di en ann,
så ta di en sådän, sum vait häushällä kann,
imeden ja all tiigg förstöirar.

2. Vad har jag för det jag varit trogen?
Därför så bliver jag nu illa belönt.
Jag tänkte, mina dar skull bli roliga,
men de ha förvandlats i sorg ock i nöd.
Ack, om jag kunde bygga mig en hydda,
där jag finge vara allen,
där bärgen ock lunden mig skydda
ock ovännen hindrad att göra mig men!
3. Förgäves har jag varit trogen,
förgäves mitt jërta har klappat för dig.
Jag sörjer, men minns av de orden,
då du svor mig trohet att rätt älska mig!
Ack, om jag kunde bygga mig en hydda,
där jag kunde bliva allen,
där bärgen ock lunden mig skydda
ock ovännen hindrad att göra mig men!

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Med så-rat mod ock tun-ga steg på li-vets väg jag

den - - - na jord. Det lä - - ker jär - tats mån - ga sår i

ung-doms skö - - na vår.

2. Ja, dig mitt järta har begärt ock korat till sin brud.
 Dock Gud visst aldrig haver hört min högsta önskans ljud.
 Men varje gång jag dig får se, mitt järta blir i rörelse,
 ock var blodsdroppe rörs i mig: så högt jag älskat dig.
3. En ynglings väg är ofta strödd med törne, vart han går,
 men hälst för den, som ej har fått vad jätat efterstår.
 Had' jag dina ögon aldrig sett, så hade mitt järta varit lätt,
 som nu förtrycks av bojors band ock av bedrövelse.

Uppt. efter Lars Pettersson Westlaus i Burs.

68.

Ack lju - ve - li - - ga tid, när flic - kan min så fin ock

skön spat - se - rar ut - - i lun - den grön. Ack lju - ve - - li - - ga tid!

Uppt. efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

69.

1. Sät - ta bril - lor på min lil - - la nä - sa - för di - na

ö - - gon så vill jag lä - - sa. Ock nu läs jag, att det

är o - möj - ligt att le - - va lyck - lig för - - u - - tan dig.

2. Bliv min bödel eller bliv min maka!
Giv mig ditt järta, tag mitt tillbaka!
Förty jag vet, att det är omöjligt
att leva lycklig förutan dig.

3. Uti mitt bröst är en gränslös smärta,
som botas endast invid ditt järta.
Ock nu jag vet, att det är omöjligt
att leva lycklig förutan dig.

Uppt. efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

1. Jag var en äk - ta mun - ter - gök i mi - - na un - - ga

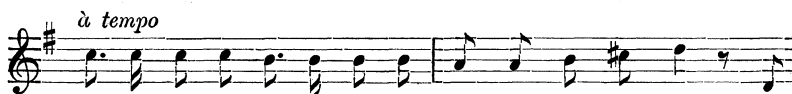

dar. På sång - ock spel - ock dans - be - sök jag hos min »moja» var.

ritard.

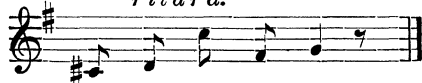

Men som det of - ta händer sig, att all - var bliver skämt, ock

jär - tat ut - av kär - le - ken blir me - - lan - - ko - liskt stämt — blir

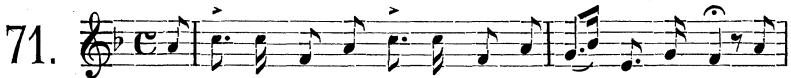
ritard.

me - lan - - ko - liskt stämt.

2. Så kom en snörder sprätt på tå —
 jag minns ej, vad han het —
 han bugade ock krusade,
 ock lika ömt han gret.
 Han gjorde varje flicka yr,
 förstår sig, även min.
 Ock innan halva året slöt,
 min Hanna var för hin.
3. Ock nästa gång den kärleken
 vill spela mig ett sprätt,
 jag hastar in på närmsta krog
 ock tar förnuftet fatt.
 Ock då jag kallar källarsven:
 »Tag fram champagnekorg!»
 Ock vid den första korkens smäll
 försvinner all min sorg.

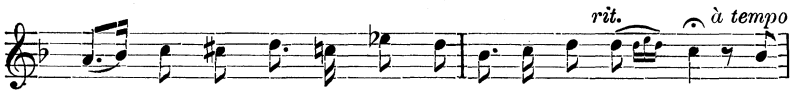
Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Den lju - ve - - li - ga som - ma - ren, den blomstrande dag, snart

kom - mer den da - - gen vi var - - and - ra ska ha! Snart

kom - mer den da - - gen jag får ä - - ga dig, min vän! Lik-

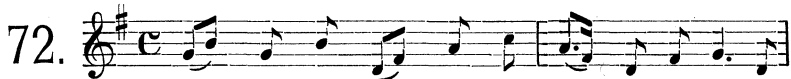

som vi vo - ro en - se i som - ma - res en kväll.

2. Den fjortonde september en friare där kom,
 han friar till min flicka ifrån rosendelund:
 »Ja, du må tilltaga, som bladen grönska sig —
 tro aldrig, att jag sviker eller öfvergiver dig!»

3. »Du fattige gosse, vad tänker du på,
som tänker på en jungfru, den du aldrig kan få!
Nej förr skall jag trampa fötten tunna såsom blad,
förrän du den vännen skall få äga ock ha.»
4. Icke är väl jag uppå pänningar rik,
men Gudi vare lov, att jag är ärlig man lik!
Ty här i världen haver man sorg ock besvär;
så kanske det blir bäst, att jag ensamnen är.

Uppt. efter Greta Nilsson, Sallmans i Burs.

1. Hö --- gas -- te him -- mel ock fal -- lan - de jord -- vad

är det med en yng -- ling, som le - ver här på jord! Att

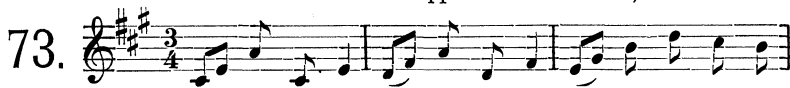
le -- va här på jor - den, hur ömkligt va - ra må: att äl -- ska en

vän, den man al -- drig kan få.

2. Din rosenröda kinder å din sockersöta mun,
de hava på mitt jätta lagt en börda så tung.
Den bördan vill ja bära, ja bära den för dig,
så länge som blodsdropparna ä varma uti mig.

Uppt. efter fru Brodén, Klintehamn.

1. Ald - rig så fin, ald - rig så fin finns det en flic - ka

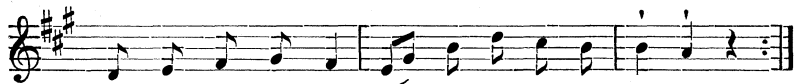
som min Kristin. Ald-rig så fin, ald--rig så fin nån-sin jag

såg en flic-ka. Kin-der så rö-da, ö--gon så blå,

hän-der så fi-na, föt--ter så små! Ock i sitt sätt allt

som en frö--ken så hon sig för-står att skic-ka.

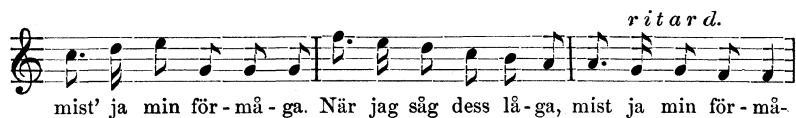
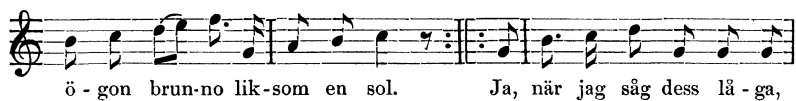
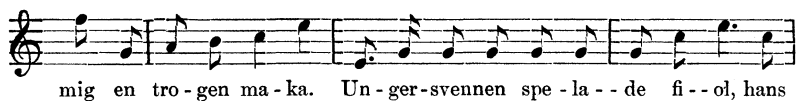
2. Min skall hon bli, min skall hon bli!
 Det skall just bli ett lustigt parti.
 Min skall hon bli, min skall hon bli —
 vi passa för varandra.
 Tösen är rask ock alle intet svag,
 ock en vacker pojke det är även jag.
 Tösen är rask, ock jag intet svag,
 ock vi passa för varandra.

3. Sen ska man si, sen ska man si,
 att när till slutet gifta vi bli —
 sen ska man si, sen ska man si,
 att vi ska leva roligt.
 Gumman ock jag så präktigt ska må,
 kuttra så ömt som turturduvor små.
 Vi ska skaffa oss så många snälla små —
 ja ack, vad det ska bliva roligt!

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

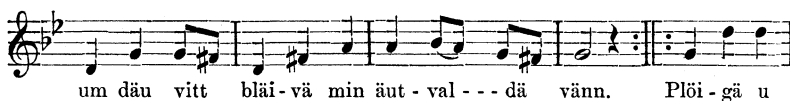

1. Jag vand-rat ha-ver up-på jordens klot för att upp-sö-ka

2. Du ä min täcka flicka ock min ros,
 du ä framburen utav naturen.
 Du ä den enda jag vill vara hos,
 förrän jag reser nu bort min kos.
 Näst Gud i himmelen är du min bästa vän,
 näst Gud i himmelen är du min bästa vän.
 Jag bryr mi ej om allt jordens gull,
 i dig jag äger min rikdom full.

Uppt. efter Teresia Pettersson, Myrungs i Linde.

2. Trou mi dokk ai så svag
är tross av järtäs lag,
at ja ska glömmä di, um däu glömt mi!
Fast ögä göt 'n tar, läks 'n gagg järtäs sar.
Särği daim väntä kann, sum trout en mann.

3. Män nä din blick ja säir
u munn, sum så gladlet leir,
da bläir ja ound pa mi, sum misstrout di.
Lykku ha var för stäur. Järtä dä knappäst trouur.
[Min särk!] ja fruktar blott, avund ha rätt.
[Mäin tös!]

Uppt. efter snickaren A. Kullberg i Burs.

2. »Naj, aldri ja itt sådânt tal vi hö-hö-höirä.
Va ha härrn mä mi att göirä?
Ga han ti mamsällar, nä sum dä bläi kvällar!
Dä passar, dä passar, dä passar honnom bäst.» —
3. »Naj, дәu skatt bläi mäin fräu, дәu läilä tâkkä toukä,
u i tâkk fa lustit akä.
Dәu ska lerä sidar, дәu ska bläi min hidar,
ti hovä, ti hovä, ti hovä ska vö farä.» —
4. »Naj, aldri ja ti hovä fa-fa-fa-fa-farä,
män i laggänn vi ja varä,
för ja ä a fântä, u ja måstä väntä
pa Pällä, pa Pällä, pa Pällä än ett år.» —
5. »Män um da Pällä doir u läggs i gra-gra-gra-vi,
da bläir дәu jä hailt bidragi?
Um en doir i morgen, fa дәu bärä sorgen.
Gloim Pällä, gloim Pällä, gloim Päll' u älska mai!» —
6. »Naj, aldri ja min läilä Pällä, Pällä glöimar,
fast ni illä honnom döimar.
Han ha fat mitt järtä, u дә gär mi smärtä
att hoirä, att hoirä, att härrn älskar mai.»

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Höir du, vakk-rä flik-kä, um du vill, höi-rar di mitt

hai-lä jär--tä till! Ja ä ymm u trou-gen u för dyg-den

mougen, tyk-kar um att va-rä vännen din.

2. Minns du, nä vö laiktä allä dar,
smeikandä varann sum mour u far?
Raidäd lair mä handen,
byggdä slott ei sanden;
akk, hur sällt u roulit leivä var!

3. Män dän sällä täiden snat fösvann,
 däu fikk lerä troskä, u ja spann.
 Däu gikk vall i skougen,
 u ja koirdä plougen,
 mikä sällen sågo ve varann.

Uppt. efter Jakob Pettersson, Gebjenne i Burs.

78. Far min var en må - la -- re, en må - lar - son är ja.

 Far min må - lar möb - ler, men fic - kor må - lar ja. Man le - ver

 lugnt mä var - ann, man le - ver lugnt mä var - ann. Hur - ra för

 al - - la gla - da fic - kor - na, hur - - ra!

Uppt. efter postmästaren Brodén, Klintehamn.

79. Ock mi -- na pän - gar har jag su - pit opp ock

 så den lil - la rö - da ko - na. Nu har jag ic - ke nå - got

 mer i - gän än ba - ra rum - pan ock hor - na. De rö - - da

ro - - sor ock de vi - ta blad, de vackra flic - kor - na de
vill jag ha, e - - vad det kos - tar el - ler gäl - ler.

Uppt. efter Teresia Pettersson, Myrungs i Linde.

80.

1. Kumm, läi - lä nät - tä fröi - ken, u räkk mi däin hand u
följ mi äut - - äi dä gröi - nä! Ja skägkar di hund - rä - dä
kä - leiksband; mä kran - sar ja vi di kröi - nä. Män
um ein kyss дәu mi för - - un - nar, äi bärg u da - lar ja
de för - kun - - nar äi gröi - nen skoug.

Uppt. efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

81.

1. I Stokkolt ha ja va - rä ett år el - lar två fört i
sällskap mä flic - kor få gå. Män bät - tar ä att ha - vä en

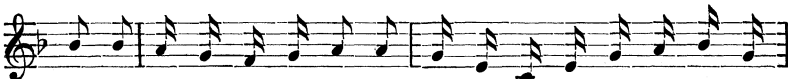
gott-lans-flik-kä kär, um man kundä kummä hän-nä så när.

2. Ti di ha ja fräijä i årena fämm,
u di havar ja hållä sum 'n vänn.
Män nå ha ja spourt, att däu har en annen vänn,
u att ja ai mair far fylgä di hemm.
3. Ditt löftä ha däu brautä, u mi hatt däu föskjautä,
u nå så fa ja ainsummen ga.
Fast tarar di rinnä fran augu nir pa kinn,
sum vattnä äi bäkkanä sta.
4. Flikkornas kärleik dän jär så ouhuld,
att man aldri kann läitä därpa.
Ja nukk så jär di sletä äutäi säinä ärd,
män tagkar di jär laggt därifran.
5. Män gossanas kärleik vi klippu star fast,
dän vakkla varken av ällar an.
Fö vart u ett ärd, sum gar fran gossas munn,
dä trou ja ska varä vissaligen sannt.
6. Nå släuta ja mäin väisä, nå släuta ja min sang,
issä väisu ha va ai så lagg.
Män um ja ai i värden fa aigä di ti vänn,
så råkäs vör i himmelen en gagg.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Skö-na-ste flik-ka, får ja di klappä? Däu ska hai-tä

mamma, ja ska hai-tä pap-pa. Sugg fa-ral-la--lal--la-lal-la

ugg-dou-men! Sugg fa-ral-la-lal-la-lal-la, kä-lei-ken!

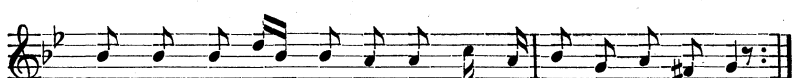
2. Skönaste flicka, får ja di kyssä?
 Ja ska varä höveli u lyftä pa me myssä.
 Sugg farallalallalalla uggdoumen!
 Sugg farallalallalalla käleiken!

Efter smeden Cederberg, Hemse.

83.
 U far in - tä ja de tö - - si, ja vi ha u ha, u

 far in - - tä ja de tö - si, ja vi ha - så gif - tar ja mi

 ai så fourt - sugg fa - - ral - - lal - - la, sugg fa - - ral - lal - la. Så

 gif - - tar ja mi ai så fourt - sugg fa - ral - la - lal - - la - la.

Upt. efter Teresia Pettersson, Myrungs i Linde.

84.
 1. Ack hör nu, un - - ga flic - kor, som än o - gif - ta

 går, som li - - tet kän - ner vär - den ock mind - re den för -

 står, skänk aldrig e - dert jär - - ta åt nå - - gon fals - ker

vän! Skänk hällre det för e - vigt åt Gud i him - me - len!

2. När som jag mig besinnar, hur allt förändrat sig,
då börjar mina tårar att rinna uppå mig.
Bäst glädjen står i blomstring i vårens unga bröst,
försvinner all vår glädje i sorgens kulna höst.
3. Jag längtade som andra att välja mig en vän —
den tänkte jag att älska näst Gud i himmelen.
Men för att jag var trogen, blef falskheten min lön —
den skall en gång belönas, så sant Gud hör min bön.
4. Den vännen, som jag älskade, den haver jag nu mist.
Nu får jag sitta ensam som fogelen på kvist.
Jag tycker, att mitt jårta skall brista i mitt bröst,
nu haver från mig flyktat all glädje, hopp ock tröst.
5. Låt människorna dömma ock göra gäck av mig:
när dem så litet roar, så låt dem roa sig.
Jag är en ensam flicka, som lever ensam här,
ja ensam ock förskjuten av den jag hållit kär.
6. Jag haver nu ej mera här någon glädjedag
ock icke håller någon, vartill jag har behag.
När ungdomen sig samlar ock följs till nöjen åt,
då sitter jag i enslighet ock lugnar mig med gråt.
7. Skall jag nu gå ock skämmas för alla, som mig ser?
ty alla, som mig känna, de säkert åt mig ler.
Se fåglarna ha nästen, vari de gömma sig,
men stackars jag har ingen, som väntar uppå mig.
8. Olycklig var den stunden, jag satte tro till dig,
ty nu har all min glädje i sorg förvandlat sig.
Dock dig jag aldrig glömmar, så länge jårta slår,
ock ej så länge jag här på jorden leva får.
9. Tänk allt vad jag fått lida, för att jag älskat dig!
Ock nu finns ingen människa som kan ge tröst åt mig.
Så är att söka blommor på torra blomstertråd,
ock där som ej finns kärlek, där följer falskhet med.

10. Ren kärlek har jag burit från första stund till dig,
men du har varit falsk ock otrogen emot mig.
Men Härren skall väl straffa den, som otrogen är,
ock den, som sådan falskhet uti sitt jårta bår.
11. Kanhånda dagar komma, då du får ångra dig,
för att du gjort illa ock orått emot mig.
Dock dig jag icke glömmar, så länge jårttat slår,
ock ej så länge jag här på jorden leva får.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

85.

1. Min vän, så stan-na nu en gång, förrn e - vig - he - ten
bli - ver dig för lång! Den ti - den jag nu li - der, den
skall du få för--bi--da, den får du väl be-ta--la en gång.

2. I fjol så hade jag en vän,
i år så har en annan tagit den.
Ja låt det nu så vara,
jag låter honom fara.
Jag får väl snart en annan en igån.
3. Du har med kärlek i ditt sinn'
ju lovat bliva kårrestan min?
Men nu du mig bedragit,
en annan vän dig tagit.
Visst bliver ditt ansvar så stort.
4. En gång så bliver du belönt.
Kanhånda, att du aldrig blir bekrönt
med hårlighetens krona,
men evigt får försona
din oråttvisa inför din Gud.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

86.

1. Hu - ru kan jag va - ra nöj --- der, hu - ru kan jag
 va --- ra glad, då mitt jär - ta till o --- ro sig
 bö --- jer ock jag fin - ner in - gen gla - der dag?

2. Alla mina ungdomsdagar
 uti sorg förvandlat sig.
 Det är ingen som jag känner,
 fastän andra känna mig.
3. Ingen dyrk ock ingen nyckel,
 som upplåsa kan mitt bröst!
 Det finns icke en mänska på jorden,
 som kan giva mig någon tröst.
4. Den vännen, som jag älskat,
 han är borta, han är ej här.
 Han är saknad av en maka,
 som har hållit honom järteligen kär.
5. Minns du den sälla dagen,
 då vi knöto våra band?
 Nu är borta båd trohet ock kärlek,
 sen du rymde till fjärran land.
6. Farväl, farväl, min fader,
 farväl, farväl, min mor!
 Farväl, du trolösa make!
 Nog saknar du din ro!
7. När himlens klockor ringa
 ock sista timman slår,
 då får jag först veta kärlek,
 som fördold än för mig står.

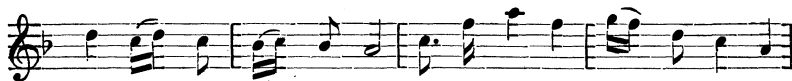
Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Vilhelm, Vilhelm, minns du vintern, då vi förs-ta gån-gen

tal--tes vid, i min fa-ders rin---ga bo-ning, där du

blev så be--kant med mig, i min fa-ders rin--ga boning,

där du blev så be--kant med mig?

2. I min faders ringa boning
var ej tiden så lång för mig.
Där visste jag av inga sorger,
ej håller av någon motgångstid.
3. Jag var en liten oskyldig flicka,
jag gav mitt järta ock hand åt dig.
Du önska' då med mig få leva,
nu har du blivit så falsk mot mig.
4. Jag gick ifrån min faders boning
ut att söka mig om bröd,
då mötte mig så många sorger,
ock då fick jag lida nöd.
5. Fulla säx år har jag vandrat
utan glädje, tröst ock lugn.
Uti glädjen har man vänner,
men ingen uti nödens stund.
6. Mina vänner stå omkring mig,
ingen av dem känner mig;
men jag hoppas på Gud Fader,
att han ej förglömmar mig.

Efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

88.

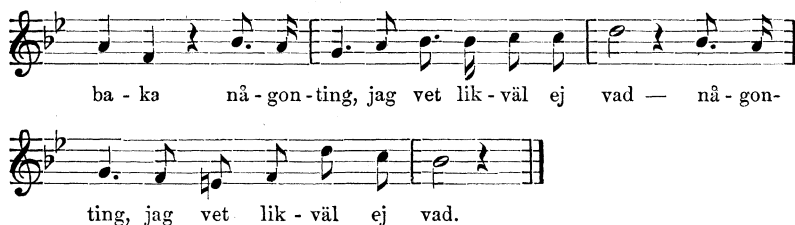
1. »Bäs -- ta mam-ma, ban-nas ic -- ke! Jag vill sä - ga
san - nin - gen. Skö - na gos-sen, ja den-sam-ma bad så
ömt om vän-ska-pen. Of - ta han mig säll-skap gjor - de,
kär-lek höj - de upp hans bröst. Tyc - ker mam-ma, att jag
bor - de lem - na gos - - sen u - - tan tröst?»

2. »Unga flicka, vet, att kärlek
är för dig en dyrbar skatt!
Lön för kärlek bliver smärta,
om en gosse får dig fatt.
Vandra varsamt, unga flicka!
Vet, att under blommans blad
ligga törnen, som dig sticka,
om du ej är vis ock glad.»

Efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

89.

1. Yng-ling, skall jag allt för dig för -- sa - ka? När jag
ser dig, o vad jag blir glad! När du nal - kas, hål - ler mig till-

ba - ka nå - gon - ting, jag vet lik - väl ej vad — nå - gon -
ting, jag vet lik - väl ej vad.

2. Skild från dig jag mycket, mycket äger
att förtro dig, som mitt järta bär.
Men bredvid dig ej ett ord jag säger,
stammar endast, ock vet ej varför.

Ord och musik uppt. efter N. P. Ahlström, Klintehamn.
Sången eller »visan» lär vara författad av en fru Cramér,
vars man var borgmästare i Visby.

90.

1. Jag spe - lar ock jag dan - sar, jag sjun - ger, ock jag
ler. Ock min Pe - tit jag an - - sar ock öns - kar in - tet
mer. Han är min vän, han skall så bli, ock in - gen flärd ock
ja - lu - si för - vil - la min lil - la, min lil - las - te Pe - tit.

2. Du lille unge, minns du,
du rymde från din vän?
Jag gret ock ropte: »Finns du,
Petit, så kom igen!»
Ock bäst du for kring rymden nyss,
du vände om, du kom ock lyss.
Ja ungen
var tvungen:
han ville ha en kyss.

3. Jag undrar nog, hur länge
man leva får så säll.
De säga: »Fast vi stänga
vår dörr så väl var kväll,
så finns en vingad pilt vid makt
att ta Petit ock ta dess vakt.»
Horribelt,
torribelt,
men mamma har så sagt.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

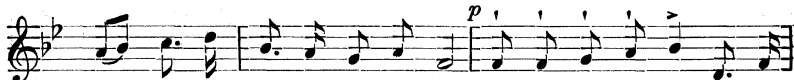
1. Jag satt in - vid mitt fönster ock hör - de hans röst. Då

spreds ut - i mitt jär - ta stor gläd - je ock tröst. Grä - set det

grönskar, ock trä - - den de blomst - ra, ock vi få plocka

blom - mor till kran - sar ock till band. Lil - la gö - ken ro - par ku -

ku. Ro - - ligt nog, lil - - la du!

2. Små barnen de sitta ock leka i sand,
ock jägaren han söker små foglarna vid strand.
Han söker, ock han fuskar
mellan småskog ock buskar.
Om sommaren då hålla vi vår trädgård så grann.
Lilla göken ropar kuku.
Roligt nog, lilla du!

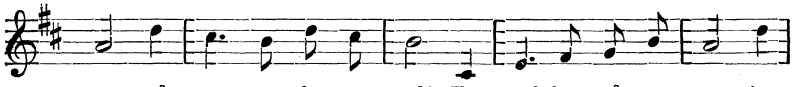
Upptecknad efter Teresia Pettersson, Myrungs i Linde.

92.

Hur of - ta sa - de mamma: »Ack hör, mitt sö - - ta barn,

ak - ta dig att fal - la u - - ti mannens garn! Ak - ta dig att

tro på mannens fag - ra ord! Ty säl - lan nå - gon san - ning

bor ut - - - i hans ord.»

Efter Helena Mårtensson, Flors i Burs.

93.

1. Ock när jag går till min lil - - la vän, då sit - - ter

jag där he - la da - gen. Då frå - ga de mig, vad jag gör med

den, han är så fat - tig ock så na - ken. Rö - da ro - sor ä så

här - - li - - ga, ock vack - ra flic - kor ä så kär - - li - - ga, hälst

när man får den man vill ha, är störs - ta nö - jet på jor - den.

2. Ock vill du ha mig, min lilla vän,
 så skall du få ett par vantar.
 Ock de ska vara utav getaskinn,
 ock de ska vara galanta.
 Röda rosor ä så härliga,
 ock vackra flickor ä så kärliga;
 hälst när man får den man vill ha,
 är största nöjet på jorden.

Upptecknad efter Helena Mårtensson, Flors i Burs.

94

Förr ska hä-le-bär-gen smäl-ta till i-sen, förr ska
 förr ska sko-gen bli vi--ter som en du-va, förr-än

so--len bort-mis-ta sitt sken, Först spe-la-de han på kla-
 jag den lilla vän-nen överger.

vér, sen kas-ta-de jag bort sor-gen. Jag vill ald-rig

ö--ver--gi--va dig mer.

Efter sjökaptten N. P. Ahlström, Klintehamn.

95.

1. Akk hur lus-tit gar dä till mä de stakkels päikar,

sum så gän-nä gif-täs vill! Iggen ti dum fräi-ar. Mannfolk jär för-

un-da--li! Di vill ai bi---väi--kä si, fast vör at dum

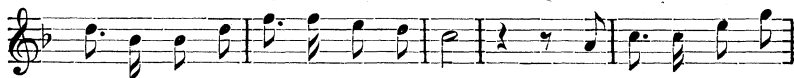
smäi - lar, fast vör at dum smäi - lar.

2. Ja nå gar ti stoiparen,
där ja jaus ska kaupä.
Da ja gäinäst ti min vänn
hastut komm ti laupä.
För att da fa fråg'en till,
när 'n ti uss kummä vill
u mä uss spasserä — u mä uss spasserä.
3. Ja jär visst oulykkäli,
att ja så läggä blevar.
Mäin madamm ha frågar mi,
um ja na yvagivar.
Jaugä för madamm ja gär:
»Ja fikk läggä väntä där,
att fa va ja skuddä — att fa va ja skuddä.»
4. Oftä hugg u slag vör fa —
därpa vör ai aŕkar,
när vör bärä minnäs pa
ourä vänn i tagkar.
Täiden jär da aldri lagg,
när vi or spaserargagg,
ja gar bäi hans säidä — ja gar bäi hans säidä.
5. Nestä sunndag da bläir ai
ourä matmour haimä.
Kumm, min vänn, däu ska fa staik,
för ja jär allenä.
Ja vi lagä kaffi till,
sum däu gännä havä vill.
Vör ska uss trakterä — vör ska uss trakterä.

Efter fröken Brodén, Klintehamn.

1. U läi - lä vän - nen har nå mi för - skjau - tä, för

dei ja int någ räi - kä - dou - mar har. U där - för skaf - far

han nå si en an-nen; en an-nen, sum jär räi-ka-rä än
 ja — tra la la la. U där-för skaf-far han nå si en
 an -- nen; en an - nen, sum jär räi -- ka -- rä än ja.

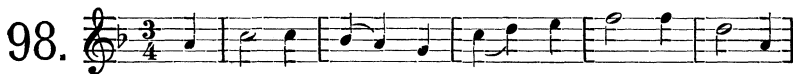
2. Min fadar u min moudar järø döidä,
 di lämnäd int någ räikdöum ättar si.
 U därför far ja skaffä jalv mäin föidä
 u äuten vinn ga fram pa läivsens stig etc.
3. Ja Lasarus han var jä mikä fatti,
 u därför fikk han läidä stäur nöd.
 Män läikväl fikk han kristeli begravnigg,
 u ägglar äutäi himmelen di sägg — tralalala etc.

Efter Maria Pettersson, Flors i Burs.

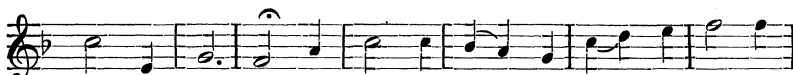
97.

De bou-ki, sum дәu ga mi, mä nam-ni mitt u
 ditt, дәn kann дәu u fa ta i-gänn, ta -- li - ta -- li - ta
 ta i - gänn, så jär vör kvitt um kvitt.

Efter Anna Pettersson, Myrungs i Linde; diktad i Vänge socken
i början av detta århundrade, allmänt bekant över hela ön.

1. Dä va a jäuv -- li sum -- mar - nat, ja gick äi

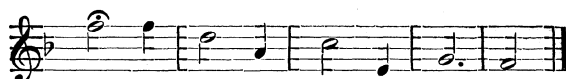
lun - den gröi - nä. I ains -- li -- hait ja mi nid - sat blant

blad u blommar sköi - nä. Da hai - lä vär --- den va äi rou u

tyst äi al --- lä fäg - las bou, u kla -- rä må --- nen löis --

tä vi min - nas -- tim - men tys -- tä.

2. Förnögd u fräi fran sorg u kval,
mi stillä andakt röirdä.

U fran de lagä järdis dal
min fräiä tagkä hoirdä.

Ja täggtä uppa täidens fart,
lains uggdoumsäri ällar snat.

Sitt mål di hastut hinnar
u som 'n roik fösvinnar.

3. Ja täggtä uppa dän sällä täid,
vaäi vö mästä strävä.
Vör mästä jä alltut havä sträid,
så läggä vör hä livä,
mout hat u avund, synd u flärd,
mout falskä tuggars skarpä svärd,
mout ägsel, sorg u räggkar,
sum falskä vännar skägkar.

4. Mä släikä tagkar äi mitt braust
u känsel äuta smärtä
ja hoirdä visslās mä saktä raust
fra käleiksfüllä järten.
Dä komm ifran täu vännas munn,
sum sat i summans gröinä lunn.
Däit väNDAR ja mitt oirä
att dairäs samtäl hoirä.
5. Va käleik hä ja hoirdä da,
sum människjärten givä,
ai rördä järten kann förma
ti fylläs daim biskrivä.
Så jäuveli sum käleik jär,
nä dän sin framgagg vinnar här,
stäur smärtä dän u givar,
nä dän föhindrad bläivar.
6. Dän ainä vännen sägdä da:
»Mitt järtäs älskarinnä,
mä di ja avske nä ska ta,
fast mäinä tarar rinnä.
Mäin släkt u vännar naikä mi
att lägger varä vänn mä di.
Mi gunst u lykkä sväikar,
um ja ai fran di väikar.
7. Ja aldri täppt äi värden här,
att ja di skuddä mistä.
Ja ständut täppt di haldä ker
inti min livnäds säistä.
Män fräihait, just den ädlä lott,
dän ha ja ai äi värden fått,
sum läikväl fäuglen aigar,
sum fräi äi lufti svävar.»
8. Ha svarädä mä ägslut moud:
»Ska dättä skei u händä,
att ourä vänskap jäuv u gou
så snat ska ta sin ändä?
Ha räikädoum så lukkä di,
att däü så yvargivar mi?
Ha ärä, gunst u lykkä
mi tat äutör ditt tykkä?

9. Ska aldri mair äutäi din famn
ja nåken gagg bläi släuten?
Ska nå din jäuvä käleikshamn
fö mi u bläi tisläuten?
Ska ja ai mair dän hugnäd na
att äuti ainslihaiti fa
fötrolit mä di talä
u järtä mitt häugsvalä?
10. Ja, sum a turtudäua säll,
sum bour blant sköinä kvistar —
ha sörgar ti sin livnäskväld,
nä ha sin makä mistar;
så gar u ja äi dännä värd,
ja jär äi käleiksboijar snärd.
Ä sorglit läiv ja njäutar,
ti däss min vandrigg släutar.
11. O skaparä, sum danä mi
att sorgis offer varä,
så ta da bort mitt uggä läiv
u lätt mi häden farä
ifran 'n värd mä ourou full!
Så ma dokk äi dän tystä muld
mitt sorgäfullä järtä
bläi fräit ifran all smärtä.
12. Da väilar ja äi rou u frid,
ti däss mi Härren väkkar,
u äi de stoft, sum goimar mi,
säin starkä hand äutsträkkar.
Da ska väll ja u däu, min vänn,
varandrä atar säi igänn.
Dä bär mi nå förnöijar,
så läggä ja hä dröijar.»
-

Frieri ock äktenskap.

Läilä fäntä.

Uppt. efter Maria Pettersson, Flors i Burs.

99.
Läi-lä fän-tä, vitt däu vän-tä än-nu nåk-rä ar,

skad-du fa dän läi-lä sor-ken, sum pa gol-vä nå gar.

Han jär nå läi-ten, män bläir nukkk stäur, han čant bäi

prä-s-ten, sum var i fjour. Han čant bäi prästen, han vatt-näd

hä-s-ten, han gär--dä söis-lar för prä-s-tä--mour.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

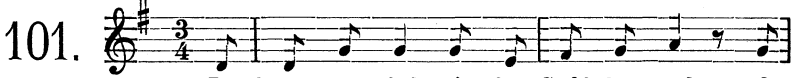
100.
Spinn, spinn, dou-tar min! I mor-gå kummar fräi-an din.

Spinna däu fäint, så räi-da han häit. Spinna däu gräft, så räi-da han

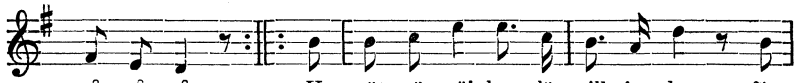

bort. Ha spann, u ta - rar rann, u ald - ri komm den fräi-an fram.

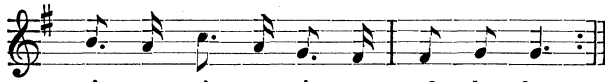
Uppt. efter sjökaptan N. P. Ahlström, Klintehamn.

1. Dä komm en kal i--fran Stokkolms stad — nå,

nå, nå, nå. U nät - tä päi - kar dä vill 'n ha — för

ti u ti u ti u tal -- la -- la.

2. Han gav si an för 'n ungg gisäll,
han fräiar ättar a mammäsäll.
3. Han gav si an för gous u aigar,
män aigdä int säinä gaggäkleदार.

Friarevisa.

Uppt. efter båtsman Hesselby, Rone.

När du kummar pa o gard — jugg fal -- la -- ra

fal -- la -- ral -- la -- la -- la — stäig da av påll - häs - ten rar —

jugg fal -- la -- ra fal -- la -- ral -- la -- la -- la.

Upptecknad delvis efter Elisabet Olofsdotter,
delvis efter John Pettersson, båda i Burs.

Vanligt valstempo.

1. »Nu kommer den förs-ta fri-arn, mamma lil-la, just

nu! nu!» — »Mycket pän-gar har han på sig, min dot-ter Ju-li-

a, mycket pän-gar har han på sig, min dot-ter Ju--li--a?»

2. »Tjugo på tjugo det drager han upp.» —
»Öppna porten, visa ut'en, min dotter Julia!»
3. »Nu kommer den andra friarn, mamma lilla, just nu!» —
»Mycket pängar har han på sig, min dotter Julia?»
4. »Hundra på hundra det drager han opp.» —
»Öppna porten, visa ut'en, min dotter Julia!»
5. »Nu kommer den tredje friarn, mamma lilla, just nu!» —
»Mycket pängar har han på sig, min dotter Julia?»
6. »Tusen på tusen det drager han opp.» —
»Öppna porten, bjuda in han, min dotter Julia!»
7. »Vart skall den friarn sitta, mamma lilla, just nu?» —
»Vid mitt bord, på min stol, min dotter Julia.»
8. »Vad skall den friarn äta, mamma lilla, just nu?» —
»Ägget på silverfat, min dotter Julia.»
9. »Var skall den friarn sova, mamma lilla, just nu.» —
»I gröna salen, i silkesängen, min dotter Julia.»

En värs ur en bekant visa; efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

104.
 I fjour da gick ja mä gos - sa - na pa vä - gen,

 grann, grann, grann, mä gos - sa - na pa vä - gen. I ar da ha ja

 bläit så ne - ru u så trä - gen. Aj, aj, aj! Så ne - ru u så

 trä - gen. Män akk va dä va rou --- lit dän tai - den ja va moi!

Uppt. efter en person, som önskar vara okänd.

105.
 1. Um ja ska skräp - pä, så kann ja sai - jä, ja

 ald -- ri vart ä u -- ten fäs - tä - mann. Ty d'ä så sannt sum ja

 hai - tar Mai - jä, ja är ai sämmar än nå - gen ann. För

 knafft dän ai - nä ha hunn u släu - tä, förr - än dän and - rä har

straks tatt bái. Fast ig - gä byk - sar av dä skin - nä blai, fast

ig - - gä byk - sar av dä skin - nä blai.

2. Ja när vör släutädä huppävalse
pa Lassä-synarnäs jaulälai,
da komm där en u tou mi um halsen
u kröistä ti mi, så att ja straik.
Ja han va riktut i tagi mä mi
u frägäd sin, lains dä släutäd till.
3. Ja dä va svårt, män dä blai väll värrä:
ja fikk mi atar igänn ett fjäs,
män säi dän stakklen dän tou vår Härrä.
Han va bad räikar u grann gunås.
Han va så trougen sum läus i haudä,
u iigen vait, va dän stakklen laid.
4. Så ma 'r trou, ja en gagg blai ti mi,
ja visstä knafft, um ja skuddä trou't,
för salvä stassdoktan fräiäd ti mi,
nä ja va bái han u söiktä bout.
Ja han stakk int undar stouln mä dä,
för säi han frägäd: »Lains star dä till?»

Uppt. efter sjökaptén Ahlström, Klintehamn.

106.

1. Jom - frau - - i gikk ti brou - i ät - tar sand, ti

däss ha fikk trou - lu - gä si en mann. U dän tou rä - - ven äut -

äi säin klau, u nå li - var ha äut - äi staur ou - rou.

2. Di mästä sum graverar hännäs sinn,
vi folki sägä: ha ska varä mä en kinn.
Ha kann int naik, att ha siv bäi 'n mann,
män nå fa dä ga, sum dä kann, kann, kann.

3. Haddjöis, farrväll, däü min sokkarsöitä vänn!
Va skatt däü nå raisä, va skatt däü gi di hänn?
När uksar bläir stäurä, så slaktar vör daim
u raidar ti bryllaup, när sum du kummar haim.

4. Da ska vör haldä bryllaup ja saint um 'n kväld
mä fäilbugkä, skigkä u sämblar därtill.
U flaggar ska svävä uppa ouä häus,
u innför ska dansäs blant kannar u kräus.

Uppt. efter Lena Olsson, Salands i Linde.

107.

Sväinä - ryg-gen han lag u tægg-tä, skuddä fräi at a
gam-mal äg--kä. Gam-mel var ha, u di va visst. U
päg-gar har ha, u di va frist. Träi stöi-var u
så en sei-del, dä va käl-lig-gis hai-lä mei-del. A halt
hy-nå u a blind sou, dä va käl-lig-gis hai-lä bou.

En värs ur en gammal brudvisa.

Uppt. efter Rasmus Floström, Lojsta.

108. *Raskt.*

Bräu - di ha spyl - dä en läi - - - ten tar. Män
 da ma däü trou, att käl - lig - gar fikk är - vä, är - vä, är - vä,
 jun - tä, run - tä, kun - tä, jun - tä, kunt, fin - ti - nai - jä — är - vä,
 är - vä, jun - tä, run - tä, kun - tä, jun - tä, kunt, fin - ti nai - jä.

Lyckönskan till brudparet.

Gammalt folkrim; uppt. efter änkan Lena Olsson, Salands i Linde.

109.

Bräudgumm u bräuden, sum jär äi skräuden fai - nä nå
 sta, yns - kar vör nö - jen, fäg - näd u lö - jen, till
 däss di bläir gra. Räs - säi - nar u man - del ma bläi e - - rä
 han - del i var - jä minäut! Sokkar, si - trou - nar, all - ti - ma -

rou - nar, ha - gel u kräut! Banskou u trummar, äggfärd, kardmummar,
 mu - skot, ka - nel, ap - pel - da - - si - nar, ol - jä u väi - nar,
 bär till en deil, sväskar, ku - rin - tar, pär - lar u flin - tar,
 mål - nä i gull; bu - lar u späglar, krigglar u däg - lar, kar - dar u
 ull; nubbar u na - lar, stäu - rä star - kä ka - lar, läin - froi ti sa.

Skildring av ett äktenskap.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

110.

1. Dä bou - - dä en boun - dä i grann - gå - ren vår. Märk,
 hu - - ru dä gikk! Han tou si a hust - rå i för - li - - dä
 år: vik - ken djä - - väl han fikk! Ha svär u al - lar - mar, i
 häu - - sä ha svärmar pa boun - den dän ar - mä. Han far all - tut

läi - tä mat, mi - kä ban - nar u hat äu - ta dän - nä kra - bat.

2. Bounden ein gagg äuta gröitu slou ein fout —
va ströik han nä fikk!
Gäinäst ha kummar räusnäs imout,
tak ei äldgafflen fikk.
Dä var ai att förbeidä,
hans rygg skullä sveidä
u ömklegen leidä.
Ha tou han pa sitt luft
till att bjäudä päiskä upp
mä sin harmfulä krupp.
3. När ha hadd bjaud till pa allt möigelit sätt,
sum möigelit var,
bad bounden, att djävlar matt kummä i skokk
u källiggi ta.
Sum ärdi han nämädä,
straks päuken instämädä
u ärdi förtäldä,
att ärdi, sum en säkt,
för att haldäs bäi makt,
skuddä sta äi kuntrakt.
4. »Jä, fräit», sägdä bounden, »dä trullä ja har,
dä kanst däu väll fa,
bärä däu nidar at hellvittä far
u däu lugar mi så,
att ha aldri meirä
mitt häus kummenderä,
dä vill ja begärä.
Finnä far väll däu,
för ja sägar di näu:
ha jär värrä än säu!
5. Päuken four av mä dän skatten han fikk
at hellvittä nir. :||:
Han gloimädä att bindä dän argsintä kvinnä,
dä fikk han besinnä:
kvinnu bad täu goudä männ
mättä fölgä hännä hemm
ti sitt haimvist igänn.

6. Bounden han äut ginum finstri nå sag,
 säinä händar han braid. :||:
 Han troist intä pratä,
 han tou ti att gratä
 u ygkelit latä.
 Undrä ska väll ja,
 um dän bounden ska ta,
 dä int päuken vi ha.

Gubben ock gumman.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

111.

1. Gub-ben u gumman sat u tal-täs vi, u dä va mä

frögd u gammen: »In-tä va du moi, nä sum ja föst sag di, ai

häl-lar nä vör komm ti-sam-men.» — »Va ja in--tä moi, så

va ja, sum ja kann, män ja va så gou kvinnä, sum дәu va mann.» För

aj-ja! U dä säg-dä ha, u dän sid för-gät ha ald-ri.

2. Källingi tou sin svärvädä rukk
 u dorvädä sin mann i pannen:
 »Dәu jär så latar sum 'n gammel stukk,
 män rännar läikväl till 'n annen.
 Dәit ja bir di ga, дә ska дәu ju löidä,
 för ja jär jä dän, sum matmour ska haitä.»

3. Gubben han gikk ei hássalgarden sin
u skar si dä täu käppar väitä.
Källiggi svärd för läiv u för döid:
»Ja, daim skatt du jälv fa släitä.»
Dän ainä av aik, dän andrä av lind,
u' daim dägdä han pa danekvinnen sin.
4. Bani di uppa ugnen kraup,
u kattar joug undar gröitu.
Män mitt uppa golvä haldes dä tingg
så skinnfliggar flaugdä väggar umkrigg.
5. Bounden han gikk si äutum säin dur,
där möitar han sin grannäs kvinnä.
»I nat har ja laikt mä källiggi mäin,
så't bäggä mäinä augå rinnä.»
6. »Har du laikt mä källiggi däin så i nat,
så't bäggä däinä augå rinnä?
Har ha pälsä upp ditt gamblä töiväskinn,
så gärd ha sum a ärli kvinnä.
Så ska var källigg gärä bäi sin;
ja ska u ga haim u gärä så bäi min.
För aj-ja! U dä sägdä ha, u dän sid förgät ha aldri.

Uppt. efter Anna Nordström från Bunge socken.

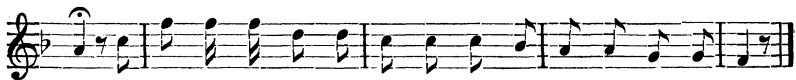
Dä sat a käl-ligg u spann äü - - - täi 'n mör-kar

kammarä. Ha dug-kä-dä mä sin ham-ma-rä; u traks komm hännäs

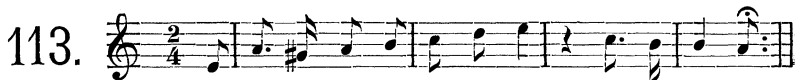

mann — ču hi fal--li hippum häjj! ču hi fal--li hippum

häjj! Ha dug - kä - dä mä sin ham-ma-rä; u traks komm hännäs mann.

Uppt. efter änkan Pettersson, Klintehamn.

1. Dä raid 'n ryt-tar pa o gard, säg-dä boun-den.

»Sä bid 'n in, bid 'n in!» säg-dä boun--dens hus-trå.

2. »Va ska rytthan sitä da?» — sägdä bounden.
»Bäi mitt bour, pa min stoul», — sägdä boundens hustrå.
 3. »Va ska ja da sitä jalv?» —
»Äi min späis, bäi min gräis.»
 4. »Va ska han da ha ti mat?» —
»Äggämat pa sylvarfat.»
 5. »Va ska ja da jetä jalv?» —
»Nävägroit u spannesöl.»
 6. »Va ska dän rytthan liggä da?» —
»Äi mäin sägg, pa min arm.»
 7. »Va ska ja da liggä jalv?» —
»Pa mäin brou, bäi mäin sou.»
 8. »Män um soui bäitar mi?» — sägdä bounden.
»Vänn di um, bäit igänn,» — sägdä boundens hustrå.
-

Dryckesvisor.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

114.
Sätt nå glas - - sä för din munn! ꞥugg fal - le - ral - la-

la - la - - la - - la. Drikk så äut, din fyl - lä-hund! ꞥugg fal - le - ral - la-

la. Ti bei - väis - nigg vill ja vän - - dä glas - sä pa däss

yv - - rä än - - dä. Lambou, lam-bou, ꞥugg fa - ral - la, lam-bou!

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

115.
1. Nä ja gar pa krougen, da ta - gar ja så lag - gä steig, för

säl - len bläir man bjäu - den att vand - rä dän - nä väg. Nå, så laup

ste, nå da! Hisann, dä gar jä bra! Snat ja ska nå krougen na.

2. Va ha ja määnä hankar?
 Va ha ja nå min hatt u käpp?
 Va ha ja määnä slantar?
 Min fikkä känns så lätt.
 Summt ha ja säupä opp,
 summt ha ja spälä bort,
 summt ha vakkrä flickar fått.

Ölkalaset.

Uppt. efter gubben Stråle i Lye.

116.

Öl bryggdä mamma, öl bryggdä ja; öl bryggdä
 Druk-ki blai — —, drukken blai —; druk-ki blai

Ul - lu, sum ha lert mi dan - sä bra. Öl bryggdä läi - lä Vip - pä -
 Drukki blai — — — —

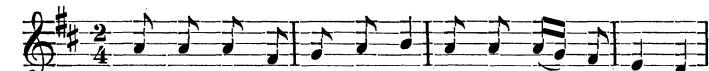

täi - ju. Öl bryggdä far, öl bryggdä al - lä ou - - rä
 Drukken blai —, drukknä blai — — — —

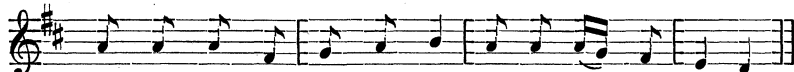

vän - nar, sum äi häu - sä var.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

117.

1. Takk för su - pen, sum ja fikk! Dän gikk lus - tit ni - dar.

Sät - täd ma - - gen i gutt skikk, krupp u al - - - lä li - dar.

Fredin, Gotlandstoner.

Takk för su-pen, dän va bra! Flai-rä släi-kä vill ja ha. Gi mi
 en, en, en! Gi mi två, två, två! Gi mi två, gi mi tre, gi mi
 föi--rä, ti däss ja far min höi--rä.

2. Så livum vör i samä trou
 sum folki äi vår körkä.
 U va vör byggar, va vör bour,
 så skall uss supen störkä.
 Så drikkum vör mä ett frist mål
 allä vakkträ flickars skål.
 Skål för dän, dän, dän,
 skål för som, som, som,
 skål för dän, som glassä tömmar,
 u iggen droppä glömmar!

Tillfällighetsrim.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

118.

Ja ska ti Gan-tum ste u väi-sä piken¹. Bäl
 Upp-sa-lä bak-kä jär störs-tä tra-fi-ken. Bäl skummästar-
 Li-sen dä ska ja ta-lä till. Fö hi u hajj u ha! Va

¹ Pik var ett stickvapen, som Gotlands nationalbeväring begagnade under förra delen av 1800-talet (från 45 till 60 år). Visan handlar om en vapensyn, då pikarna skulle granskas av befälet.

hal-vän smaktä bra! Ja blai kröi-lar av 'n, så ja laup-tä bra.

Uppt. efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

119.

Dän, sum fys-tä krougen upp-bygg-dä, dä va en mann av

gutt ši--néi. U dän, sum fys--tä puns-bäl-'n bryggdä,

han boud' visst 'n jäl--tä bläi. Män dän, sum brännväin

äut-fun-de-rä, han va in-tä häldar dumm. Män dän, sum roupar:

>Säup, sla äi mäi-rä!> han bou-dä visst ha ett pre--mi--um.

Krogvisa.

Efter snickaren Johansson i Rone.

120.

U hoir däu, krö-gar--käl--ligg, sla äi ti fö-

tä - rigg! Sla äi nå allt, va dä u ai - gar u har! Män
hoir dä u, gamblä ramb - lä, sta in - tä jär u skramblä, fö
da skatt dä u fa vi - - tä, va ja jär för en kal!

Ronehamnsvisan.

Efter snickaren Bengtsson i Burs.

121.

Pa Ro - nehamn finns krougar, ja krougar äi partäi.
Up - pa »Gäu - - lä hy - nu» um sun - dä träffäs vei. Dä
fa vö kaf - - fi, brännvän u fik - kar ti bi - hag u
rask u gou bi - - cä - - nigg, så't man bläir nögd u glad.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

122.

Va rå - - kar' dä di, um ja läi - tä säu - par? För

1) angår

ig - gä krid - di - - tou - rar bi - - ta - lar däu fö mi. Hå, hå

nån - - nå! Va rå - kar dä väll di — hå, hå, nån - - - nå,

um ja läi - tä säu - par? Hå, hå, nån - - nå! Rå - kar

de väll di? För ig - gä krid - di - tou - - rar bi - - ta - - lar däu fö mi.

Yrkesvisor.

Bondens visa.

Efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

1. Jag är så glad, jag är så fri! Min är den jord, jag

plö-jer, ock ic-ke la-gens ty-ran-ni mig un-der o-ket

bö-jer. Jag är ej me-ra nå-gons träl. Jag strä-var för mitt

e--get väl. Jag ger min skatt, gör rätt ock skäl ock

eg--na få--ror plö--jer.

2. Mitt hus på egen grund jag har,
dess låghet ej besvärar.
Det öppnas gärna för en var,
som Gud ock frihet ärar.
Min mat är enkel ock min dryck,
vars dropp från klippan flyter tryggt.
Jag den dock aldrig, om jag fick,
mot läckra rätter byter.
3. När granna kläder andra sig
med mindre skäl förnöja,
den jord jag föder skänker mig
min gråa vallmarströja.

När den är ren ock hel ock varm
 ock spunnen vid min hustrus barm
 ock vävd utav min dotters arm —
 kär är mig denna tröja.

Toras visa.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Det var en hustru, som het To - ra, tog sin dot - ter

ut - - i sko - la. Sa - de: »Hör ock lär av mig! En gång, när du

bli - ver kvinna, skall du det - ta få be - - sin - na, att det ock skall

gag - na dig — att det ock skall gag - na dig.

2. Det var i går på kyrkovägen,
 då vår granne var så trägen,
 frågte mig trojärtelig
 efter dina år ock ålder.
 Jag vet inte, vad det vålder,
 utan han visst älskar dig.
3. Jag ej annat kunde svara,
 än vad som man kan erfara,
 att du blir snart nitton år.
 Kerstin bliver nu snart säxton,
 fast hon är ej stor till växten;
 Malin tolv i denna vår.
4. Samma dag, som Jöns blev födder,
 då blev gamla prosten dödder.
 Jag minns, som det var i går.

Vårfrudag i år, som kommer,
som skall falla in i sommar,
blir han två ock tjugo år.

5. Du skall hålla rent i huset,
pottor, pannor, stopet, kruset,
som det vor' av älfenben!
Ugnen skall du också limma,
så han skall i huset glimma,
som han vor' av marmorsten.
 6. Du skall intet njugger vara,
icke häller maten spara
för dem, du har i ditt bröd!
Se på deras barn, som svälta,
de där askakakor älta,
steka dem på eld ock glöd!
 7. Du skall ej på mannen pocka,
när du ser en göklik docka
klä sig över råd ock stånd!
Fast hon har två vita nävar,
kan hon ej en skjorta väva
eller ett par strumpeband.
 8. Du skall också hemma bliva,
ej i främmand' stugor driva,
såsom grannens hustru far!
När hon i sista stugan rände,
alla svinen då uppvände
allt det, som i stugan var.
 9. Tänk, att året har tolv månår!
Sedan får du hyttla, låna
allt vad du bör hålla på.
Om du moders regler aktar,
husetavlan väl betraktar,
säkert blir du lycklig då.
-

Kvinnosysslorna.

Uppt. efter fru Brodén, Klintehamn.

125. Mer än myc - ke i mitt tyc - ke kvinno - kö - net

 syss - la har. Al - la da - gar de til - la - gar klä - der, fö - da

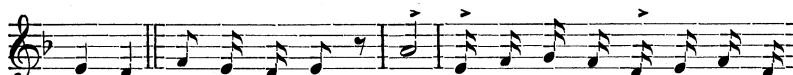
 åt en karl. Adams söner städ - se röner E - vas dött - rars kvic - ka

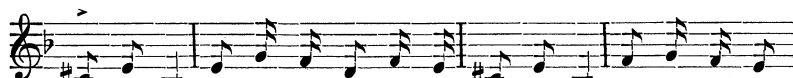
 art. Se ock undra, hur mång hundra konster lärs av dem så snart.

Uppt. efter Lena Olsson, Salands i Linde.

126. 1. Gubben han sägd ti käl - lig - gi säin: »Nå jär ry - gen

 mougen. Va ska vör fa a päi - kå i - fran, sum jär uss huldar u

 trougen?» Rak - ka - re - mann, brann. Skvalla - ri u val - la - ri u

 rullom raji; ra - ka - dä gutt för en bul - kom bajj. Ma - na - dä gutt

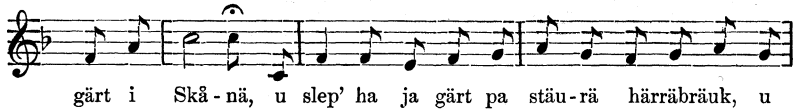

för en kalvskinnssmäll. Se, gåttar i väl-lig-gi för du---sen!

2. Gubben fikk säi a päikå bäi sauden,
sum hoistä vatten i spannå:
»Vitt däu çänä bäi uss i ar
mout a laun sum allä andrä?
3. En ukså skatt däu fa ti laun,
u han ska haitä Gullbrouken.
De ainä hännä ska varä rakt,
de andrä ska varä kroukut.»

Tjänstedrängens visa.

Uppt. efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

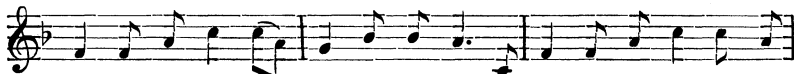

Kvännväisu.

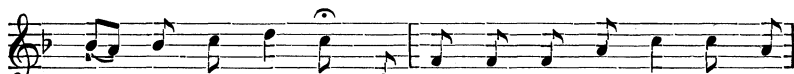
Uppt. efter Anna Pettersson, Myrungs i Linde.

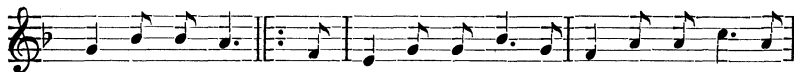
1. Ain väi -- sä dä vill ja bi - gyn - nä u sig - gå,

allt um a kvänn, sum nöis jär byggd nöi. De kvänni jär byggd bad mä

jaul u mä trum - bää; u vär -- kä finns ai ma - ken äi

hai - lä ou böi. Män up - pa ett ar ja int mair förmar; ja

trou, att is - sä kvänni kummar ald - ri ti - ga.

2. Män um nå ja haddä min vaitä uppskuren,
så skuddä ja malä i dagana träi.
Män nå ha ja varken harvä ällar furä,
inn dä kummar upp, da jär vattnä föbäi.
Män uppa ett ar ja int mair förmar etc.
3. Män värkä jär färdut, u dä ska snat laupä,
u stainer di liggar uppa ouä gard.
Drivä jär ai färdut, u nal ska vör kaupä,
u fäglä dä jär badd av äskä u al.
Män uppa ett ar etc.
4. Ja väntar min grännä i morgå ska malä,
ja jär så happlit räddar, att dä intä gar an.
Män um han bär haddä ett staup brännväin i korgen,
så't vör kund fa ta uss en sup äi ou kvann.
Män da ma arr trou, nä dä ga äi skou,
att vör da ska ta uss a blundä mä rou.

5. U vör släppt pa vattnä, u dä gynntä skvalä,
gikk sinä så ste u slou sedi uppa.
Da komm där en kal, drakk äut vargum tar.
Ja trour, att issä kvänni kummar aldri ti ga.
6. Ja dä va en pokkar pa hals u pa sträupä,
sum så mikä vatten kundä släukä äi 'n hast.
Dän kalen han var värddar a läutvälligg säupä,
så't han kund bläi smallar u de sum en trast.
Däu falskä täiran, va komst дәu ifran,
sum kundä äi di släukä ouä hailä kvännndamm?

Skomakarevisan.

Uppt. efter fröken Brodin, Klintehamn.

1. Jag är en så lus-tig sko-ma-ka-re-själ, ock

al-la små flickor de kän-na mig väl. Jag gör dem om fo-ten så

nät-ta ock små, ock när de bli gif-ta, en tof-fel de få.

2. Jag laskar min söm som en Stockholmsgesäll
ock giver åt klacken modernaste ställ.
Ock sen på beställning jag ilar åstad,
ock var jag mig visar, där blir man så glad.
3. Ock matmor hon kokar sitt fetaste fläsk
ock bjuder var morgon en rivande bäsk,
ock flickorna bädda min säng till behag
ock lågo där gärna förnöjt, tänker jag.
4. Bland flickorna är jag en välkommen gäst,
ty dansa ock sjunga kan skomakarn bäst.
Hans seniga arm ock hans hurtiga mod
väl mände behaga det eldiga blod.

5. Nu slutar min visa, den var inte lång.
Men när jag mig hustru får taga en gång,
ska knubbiga pojkar med skrikande ton
ge takten till hammarens slag uppå skon.

Sjömansvisa.

Efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

130. När vi pas-se-rat Skagen, så få vi Nordsjön

 fatt. Där blå-ser star-ka stormar så dag så väl som natt. Där

 ma-nar vi vårt lod ock ser, vad grund vi få. Strax sä-ger

 vår kap-ten det stäl-le, där vi stå.

Uppt. efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

131. 1. U hoir nå, gu här-far u lamsmänn pa land, sum

 si-tar bäi späisen u tågkar iblant, lais skippi di kummar u

 lais di sin gar: er tåg-kar mik mair, än en föi-mann fö-star.

2. En kal lag pa nokken, læggd stikkbälten an,
u ja lag därneist u hald äut va ja kann,
fikk 'n säisigg um nakken, så hatten flaug av —
ja kändä mä nävän, um häudä sat kvar.
3. Nä dagen jär släut u dä gynnar bläi nat —
dä rägnar u blasar, sum dä va besat.
Sta i lei undar baten jär dä bästä man far,
hald fast äi riggbälten, i fall baten gar.

Melodi a.

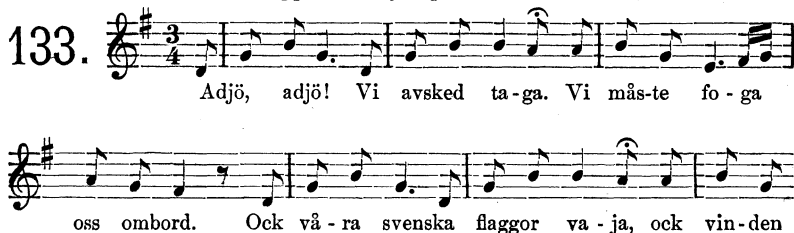
Uppt. efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

132.

Adjö, adjö! Vi avsked ta-ga. Vi måste fo-ga
oss om-bord. Ock vå--ra svens-ka flag-gor va-ja, ock
vin-den blå-ser god i nord. Kom, kom med jul-len, kom ge-
svint! Här blå-ser av en fog-lig vind.

Melodi b.

Uppt. efter sjökapt. N. P. Ahlström, Klintehamn.

133.

Adjö, adjö! Vi avsked ta-ga. Vi mås-te fo-ga
oss ombord. Ock vå-ra svenska flaggor va-ja, ock vin-den

blå-ser god i nord. Kom, kom med jullen, kom gesvint! Här
blå-ser av en fog--lig vind.

Uppt. efter Niklas Pettersson, Salands i Linde.

134.

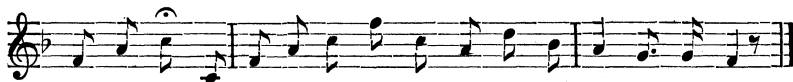
Att sjö-man va-ra är ett så ro-ligt liv: När
andra sova, då få vi va-ka, då få vi ens-ligt på skep-pet gå.

Gammal beväringsvisa.

Uppt. efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

135.

Se-dan trum-sla-ga-ren har sla-git re-vel-jen, så
gå vi ti kro-gen ock dricka ett stop. Sto-pet är drucket, nu
drickes ur bu-tel-jen. Kom, brö-der, vi drickom, vi drickom al-li-
hop! Sen dan-sa vi med fic-kor-na båd vals ock fots ock

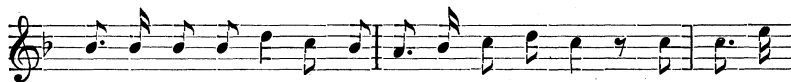
pol-skor-na ock föl-ger lil--la vän-nen ge-nom grönskande äng.

Klintehamnsvisan.

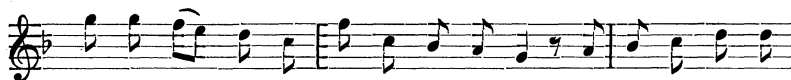
Uppt. efter Anna Pettersson, Myrungs i Linde.

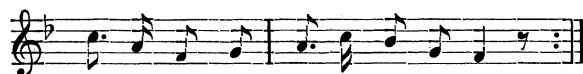
1. I Klin-te-hamn pa Gottlann man li-var nögd u glad, å

up - pa ou -- ä flick - kar vö tåg - kä var - jä dag. Nä af - to-

nen till - stun - da u vö ga äi ou sägg, vö droimä um ou

läi - lä vänn, sum hai-mä li - var än.

2. Vö måst nå avske tagä fran vännar u ou haim,
Gu vait, um vör äi täiden fa talä mair mä daim.
U maggä tarar rinnä fran vännens blaikä kinn,
nä krägaren ska vandrä fran läilä vännen sin.
3. Män livar vör u kummar i glädä haim igänn,
så sägar ouä vännar: »Vällkumnä häit igänn!
Säg uss, va ha 'r varä u lais ha er nå mått?
Va nöd ha er ärfarä, u lais ha raisu gat?»
4. Da kann vör daim bisvarä allt mä ett lustit moud:
»Ou raisä ha gat lykklit, vör slapp att gjautä bloud.
Mä dragnä svärd i handi vör alltut färdu stou,
um ryssen viddä provä di svänskä gossas moud.»

5. Vör gossar hä pa Gottlann vö ynskä ai att släss,
män um dä skuddä gäldä, så finns dä moud äi uss
u kraftar äutäi armen att svärdä föirä ma
mout ryssen, ouä ouvänn, han skall uss aldri fa.

Båtsmansvisa.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

137.

1. Mitt namn dä star skri-vä pa Kals-krou - - nä-

pourt. Grat in-tä, sörg in-tä, ja kum-mar väll fourt! Grat

in-tä, sörg in-tä, ja kum-mar väll fourt.

2. Haddjöi allä städar, haddjöi allä slott!
Haddjöi allä tösar, sum mi ha gärt gutt!
3. Haddjöi allä städar, haddjö allä land!
Haddjöi allä tösar, sum kännar mitt namn!
4. Mitt namn dä star skrivä mä P. V. L. S.
Ja, väisu ha ja diktä, u tösi ha ja fäst.
5. Va ha ja mäinä hanskar, va ha ja min hatt?
Va ha ja läilä vännen, sum järt mitt ha tatt?
6. Ha jär ai laggt bortä, ha jär intä död.
Ha jär äi säin kinnar så rousendä röd.
7. Däin skäl vill ja drikkä u täpkä pa di,
så läggä blouudsdrupar jär varmä äi mi.

Rackarevisa.

Uppt. efter Lena Olsson, Salsands i Linde.

1. Vör ska ga äut pa prä-s-tä-bakken — trai fal - la ral - la

la la la — stik - kä prästens Näkku mitt i nakken —

trai fal - la ral - la lal - la la.

2. När mästar sin komm haim i stäuu,
sat mästarinnu mitt för gräuu.
 3. »Vitt däu ta häit någ mat, kumpiskä!
Annas ska ja di äut för duri viskä.»
 4. Mästar sättäd si bäi främst bärsänden
u at täu pylsar av asäänden.
 5. U mästar flytt' si nå a läitä stykkä,
så att han fikk tak äi gräddäbyttu.
 6. I haust igänn far vör samä gläden:
slaktä täu fyl u mair i läden.
 7. U doutri Sarä ha var ai sainar —
trai etc.
ha skudd äut u hald i fyläbainar.
trai etc.
-

Barnvisor.

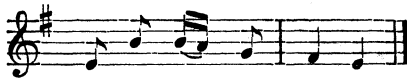
Vaggvisa.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

139.
Bis-sen, dus-sen, läi - - ten kinn! Bissen för a ka - kå.
äin bul - lä.

Um ja in - tä ka - - ku far, ska ja lät - tä vag - - gu sta,
bul - - len far,

lät - tä ba - - nä gra - tä.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

140.
Bis-sen dussen, läiten kinn! Mamma kummar snat in.

Pap - pa gar pa hau - gen brou, kau - par ba - nä nöi - - ä skou,

nöi - - ä skou mä spännar, så si - var ba - nä läg - gar.

Uppt. efter änkan Pettersson i Klintehamn.

141.
 Brimsar u brummar — kat-tu slar up-pa trummar.

 Fänten käl - lig - gar äut -- äi 'n dans, u al -- lä danstä di pa

 krykkar. De komm 'n blindar kal u sag där-pa: »Jer dansar

 nätt, mäinä flickar».

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

142.
 Upp-äi landä, upp-äi lan-dä star a läi - ti gull-

 kan-nä mä fäi - rä föi - tar, pip - par-nöi - tar, dansar jom-fräu - ar

 grannä. Dan-sar läi - lä far, dan-sar läi - lä mour, dan-sar

 nätt ät - tar nou - - tar. Ig - gen dan - sar bät - tar, ig - gen dan - sar

 nät - tar än ou - - rä läil gull-dou - tar.

Efter Simon Florström, Jacksarve i Rone.

143.
 Bis - sen, dus - sen, läi -- ten kinn! Däu ha mag-gä

 fa -- rar: ein äi Skån' u ein äi Lund, fäir u čug äi

 Stra -- lä -- sund för -- äu - ten präs - tar u djäknar, sum ig - gä

 mäns - kå kann räkk - nä.

En gammal vaggvisa.

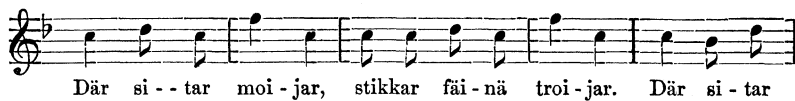
Uppt. efter Lena Olsson, Salands i Linde.

144.
 Bukken si - tar äi brunnen mä gul - lä - blad äi munnen,

 ris - tä, ris - tä rig - gä. Klukkans ba - ni sig - gä: »Min gouä gäs u

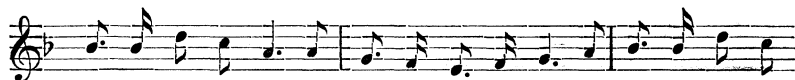
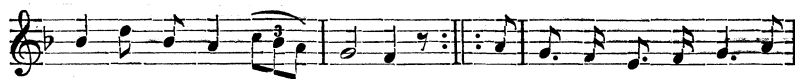
 väi - tä gäs.» Haim ti fa - das - häu - sä! Där si - tar gubbar u

 drikkar si gutt räu - sä. Där si - tar käl - lig - gar u koukä gou-ä

Viston utan täxt.

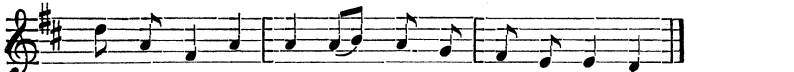
Sjunges mycket som vaggvisa.

Sjöngs av farfar eller morfar, då han dansade med ett barnbarn på knäna; uppt. efter Mattias Thomasson, Sallmans i Burs.

146. Upp äi ta - kä u nir i - gänn. — Gi sor - kar läit

 bränn-väin! Gi päi - kar en gull - rigg! Gi gubbar a

 tou - baks-päi-på! Gi käl - lig - gar sma - kä sväi - pu!

Läilä sorken.

Hörd från många håll.

147. Läi - lä sor - ken pa kvän - nä - bak - ken mä rau - dä

 rok - ken u väi - tä hat - ten, han fräi - jä - - dä ät - tar mai,

 När han komm äut - i aus - trä pourten, så slou han na - sar äi

 sväi - nä - lour - ten. Å Gu trys - tä mai för dai!

Uppt. efter postmästaren Brodén, Klintehamn.

148. Gubben ock gumman skulle kö - ra vall, men kärin-

gen vill in - te mo - ta. Ock gub - ben to gumman, slo na
 mot en tall, så tal - len den gick upp mä ro - ta. Ock
 kä - rin - gen hop - pa', ble så järtans gla: »Ja nu ska ja mo - ta
 al - - la mi - na dar, ja nu ska ja mo - ta al - la mi - na dar. Gå
 vall, gå vall, du gam - la Bro - ka!»

Uppt. efter Anna Pettersson, Myrungs i Linde.

149.
 1. Vör skudd äut u a -- kä, far spänd föir a kra - kä.
 Däu skudd set, lains fol - ki käi - kä! käi - kä! U än flaug vör häit, u
 än flaug vör dait, u än flaug vör nir äi dái - kä. dái - kä.

2. Kärru ha va lagg,
 u vägen han va tragg,
 u vör skudd gläid ti böin u säupä.
 U än flaug etc.

2. Naj koss, va böin va grann!
Va byttar u va spann,
va uksar, mänskar, sväin u gaitar!
3. Sorkar rändä där
u välträädä mä kär —
ja huksar aldri, lains di haitar.
4. Lains ska haim vö kummä,
täiden ai fösummä?
Mour ha säupu varm äi gröitu.
5. U kraku tou i trav,
u far han rammäläd av,
u jer skudd set, lains folki gräindä.
6. Brou, va ai fölägen!
Dä finns kroug pa vägen,
bäi Uppsalä fa vö brännväin.
Än flaug vör häit,
u än flaug vör däit,
u än flaug vör nir äi däikä.

Så har mången farfar ock morfar sjungit för sina barnbarn, då han haft dem på knäna. Uppt. efter Lena Olsson, Salsands i Linde.

150.

Sty - dä, sty - dä gai - tar ti grin - dä! Sumbli jär

hal - tä, u sumb - li jär blin - dä. »Va skatt däu hänn mä däin

gaitar, mäin kvindä?» — »Jä, ja ska styd daim ti Kaupar i Lindä.»

Mäinä gai - tar di gar äi skougen, gnagar bar - ken av

träi. Gu gi bar-ken sat äi dum u grainar så mä! Gu gi
bar-ken sat äi dum u grainar så mä!

Folkrim för små barn.

Hört från flera håll.

151. Min gou - ä gås, min väi - tä gås, va ska vör flöi - jä?

Vör ska flöi - jä te boun-dens går. Dä va ig - gen hem-mä,
bä - - rä två små dräg - gar. Dän e - - nä kouk - tä gröi - ten, dän
and - rä sliktä flöi - ten. En tou en illsbrann u slou på min
väi - tä hann. Ja rän - dä, u dä brändä. Kumm ja mi på en
gröinar ga - tä, hit - tä ja mi a pip - par - ka - kä. Sätt ja mi bak en
ai - - näs - buskä. Snipps, snapps flaug ha äi mi. Ja ha dansä y - var

bärg u bak-kar u släi-tä sun-dar bad-dä skou u klakkar fö
 vid--ri-vig-ken u did-ri-dig-ken u träs-kä-trig-ken, fö
 prästens päikar u fö läi--lä Majj äut-i Kal---stad.

Sletkalsgildä (slätterölet).

Uppt. efter Lena Olsson, Salands i Linde.

152.
 Kor-pen gar i äg-gä u slar, ät-tar gar kraku u
 rä-kar. Äi-kon-nen läss-tä, u rät-tu ha droug, u stäu-rä gra
 män-sen han koir-dä. »In-tä koi-rar ja mair jär i dag,
 förn ja far sma--kä pa öi-lä.» U öi--lä var gutt, u
 drakk gär-dä ja, sä't ja matt rul-lä mout hai--mä.

Räknevisa (för att lära sig räkna till tjugo = »en stäig»).

Uppt. efter Lena Olsson, Salands i Linde.

153.
 Itt, täu, träi — lis - ki las - ki läi. Åk - kä tåk - kä

 boundens klockä, ha jär int av gull. — Upp äi skougen, nir äi

 skougen. Nå jär stäigen full.

Torde vara allbekant, men upptecknas här såsom den sjunges på Gotland.

154.
 Ja fat -- ti -- ä lappmann, sum jär föi - dar äuti Lapplann,

 mil-lum bärg u stei - nar där föi - dar ja mäinä rei - - nar.

 Kou - i gar äut - i mos - sen, üt - tar knmmar läi - lä gos - sen. Lag - Gä

 da - gar u tou - mä ma - gar, u läi - tä mat äut - i pos - sen.

Uppt. efter Lena Olsson, Salands i Linde.

1. Jag känner än - nu värden fö - ga, jag nyss fyllt mi - na

fy - - ra år. Ock än - - nu ald - rig från mitt ö - - ga har

sor - gen prä - sat nå - - gon tår.

2. Av pappa får jag pepparkaka,
för det jag lydig är ock snäll.
Ock därav får min syster smaka:
då är jag lycklig, glad ock säll.
3. Men när hos mamma jag får bliva,
då är jag över måttan nöjd. —
En gång skall jag dock övergiva
min docka ock min barndoms fröjd.
4. Nu hoppar jag omkring ock dansar
med mina syskon lätt ock fort.
Jag klär min docka, lindar kransar
ock bygger upp små hus av kort.

Lassä.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

U Las - sä läi - lä däü, u Las - sä läi - - lä däü,

kumm u fölg mi y - var gär - dä! Ust u ka - kâ u brännvâin

dä-till skatt däu fa för be-svä-rä. Ust u ka-kå u brännvåin

dä - till skatt däu fa för be - - svä - rä.

Uppt. efter Helena Mårtensson i Burs.

157.

Nä ja va en läi-ten drägg hä i vär-den,

hadd ja mi a läi-ti sägg bak-um dö-ren. Saltar strämmigg

four äi brunn, smöir komm ald-ri äi min munn. Så-den sid fö-

gloi-mar ja ald-ri.

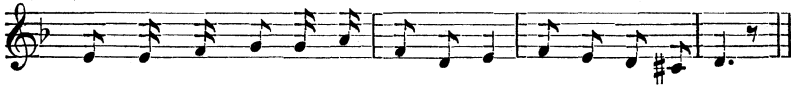
Om djur.

Gräisväisu.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Gräisen had - dä oi - rå, oi - rå, stäur sum kör - kä - du - ri.

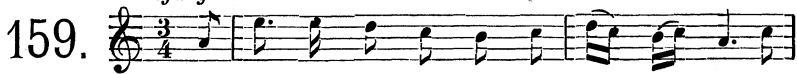
Ma - ken ti oi - rå man ald - ri sag. Läiten la - gar gräis

1. Gräisen haddä augå sma, augå sma —
maken ti augå man aldri sag.
2. Gräisen gick ti lädähoun, ti lädähoun¹,
där jet han upp toll tunnar konn.
3. Gräisen gick ti källardörn, ti källardörn,
där drakk han äut toll tunnar öl.
5. Gräisen gick ti kammardörn, ti kammardörn,
där jet han äi si toll pund smöir.
6. Kraku sat äi tallätupp, äi tallätupp,
ha jet dän läilä gräisen upp —
läiten lagar gräis.

Visan om katten.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs. Mycket gammal.

Sjunges deklamerande med låtsat allvar.

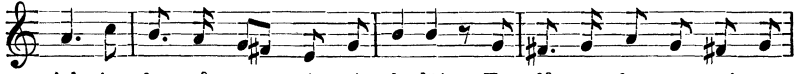

1. Ock kat - ten la - - de sig från un - - gar sju, ock

¹) hon i ladan

hon be- kla - ga - de sitt ö - de: »Jag är så sjuk, jag är så

sjuk, jag har så ont i mitt hudä!» Ty då var kat - te - mi - sen

sjuk, ja sjuk, ja då var kat - te - - mi - sen sju--ker.

2. Bonden tog sin stav i hand ock skulle så till prästen gånga:
»Kära pastor, följ med mig hem! Jag tror, att katten dör av vända.»

Då var etc.

3. Prästen tog sin lilla bok ock skulle över katten läsa.
Katten tog sin krokig fot ock högg till prästen över näsan.
Ty då var etc.

4. Prästen tog sin lilla bok ock skulle åter hemåt gånga,
ock när han kom i farstun in — då slapp katten av med vandan.
Men då var kattermisen död, ja död. Ja då var katter-
misen döder.

5. Små rättorna, som i vrårna smög, de blevo järteligen glada:
»Nu har vår katta blivit död, nu ska vi göra bonden skada.»
Ty då var etc.

6. Små ungarna, som på ugnen låg, de voro intet så glada:
»Bara vi få upp vår ögon små, vi ska väl rättorna borttaga.»
Då var etc.

7. De skicka' bud, ja bud på bud efter snickaren från Lista:
han skulle skyndsamt infinna sig ock göra katteliket kista.
Då var etc.

8. De skicka' bud, ja bud på bud efter fröknarna i Rone:
de skulle skyndsamt komma dit ock göra katteliket krona.
Då var etc.

9. De skicka' bud, ja bud på bud efter biskopen i Rava:
han skulle skyndsamt komma dit ock katteliket begrava.
Då var etc.

Årg. 1906:

NYBLIN, Staffanssjungning.
KJELLIN, Predikodeklamation.
JOHANSSON, En svartkonstbok från Ö. Göinge.
KULLANDER, Samtal på Västgötamål.
KALLSTENIUS, Tillägg o. rättelser till »Värml. bärgslagsmålets ljudlära».
HULTMAN, Nuckömålets »fyra».
SUNDBÄRG, Ordlista öfver Jemtskan.
NORLIND, Melodier till folkvisor och folkdanser.
KALLSTENIUS, Tre visor av Pär Jonsson (»Dresk-Pär».)
WEISS, Sägner och historier på Aspelandsmål.

Bilagor:

DANELL, Nuckömålet, s. 5—180.
HELLQUIST, Sjönamn I, s. 611—812; II—V, s. 35—130; VI, s. 1—26.

Årg. 1907:

STORCKENFELDT, Västgötasägner.
DANELL, Nöckömålets **flur** 'fyra'.
SAHLGREN, Om Svenska apiko-gingivaler.
KALLSTENIUS, Värmländska bärgslagsmålets formlära.
BOËTHIUS, Oremålets ställning inom dalmålet.
ZETTERQVIST, Minnen från Gärdslösa.

Bilagor:

H. & E. Folkminnen, s. 375—532 (IX. 1).
ANDERSSON, Skånska melodier, s. 133—244 (XIV. 1).
Kungl. bibliotekets visbok i 8:o, s. 81—159. (Bih. III. 2).

Årg. 1908:

CAPPELIN, Arvid i Öshult.
LAMPA, Bjarke härad.
SAHLGREN, Edsbärgs härads sjönamn.
OLSSON, Visor.
MJÖBERG, Visan om älskaren vid gluggen.
BUERGEL GOODWIN, Det moderna isländska uttalet.

Bilagor:

WIGSTRÖM, Folktro och sägner, s. 405—452. (VIII. 3).
ANDERSSON, Skånska melodier, s. 245—356. (XIV. 1).
LAMPA, Folklekar från Västergötland, s. 3—114. (XIX. 1).
LÄFFLER, Taksteinarsägner, s. 37—60. (XIX. 6).
KARLGREN, Folksägner från Tveta och Mo härader. (B. 2.)

Tidskriften **Svenska landsmål** utkommer fr. o. m. 1910 årligen med omkr. **38 tryckark (608 sidor)**. **Priset** för årgång är, då subskription sker hos utgivaren, **4 kronor** med tillägg av postporto, ock betalningen sker genom postförskott vid mottagande av årets första nummer. Prenumeration kan ske genom närmaste postanstalt. Tidskriften är även tillgänglig i bokhandeln.

Genom överenskommelse med **Universitets-Jubilæets danske Samfund** är tillfälle berett för subskribenter å tidskriften »Svenska landsmålen» att mot nedsatt årsavgift 6 kr. 50 öre (i st. f. 10 kr.) för år bliva medlemmar av nämnda samfund ock erhålla av detsamma utgivna skrifter. De som önska begagna sig av denna förmon, böra därom underrätta professor J. A. Lundell i Uppsala. Nya medlemmar få förut utgivna skrifter, alla eller enstaka, för $\frac{3}{4}$ av bokhandelspriset.

Rättelse.

Visan n:r 90 (s. 75) är författad av *J. O. Wallin* (icke av fru Cramér).